

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobců: 1) **Městská část Praha-Ďáblice**
se sídlem Osinalická 1104/13, Praha 8
2) **Spolek pro Ďáblice**, IČO: 22672681
se sídlem Na blatech 243/7, Praha 8

oba zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem
se sídlem Klokotská 103/13, Tábor

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti: **FCC Česká republika, s.r.o.**, IČO: 45809712
se sídlem Ďáblická 791/89, Praha 8
zastoupená Mgr. Martinem Řandou, LL.M., advokátem
se sídlem Truhlářská 1104/13, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2016, č. j. 133/500/16, 3471/ENV/16

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce 1) a žalobce 2) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobci se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhají přezkumu rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy I ze dne 21. 4. 2016, č. j. 133/500/16, 3471/ENV/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný jako nepřípustné zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 29. 12. 2015, č. j. MHMP 2183955/2015/VIII/R-44/Zul (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) o 13. změně integrovaného povolení pro zařízení „Skládka odpadů S-003 Dáblice“ (dále jen „*Skládka*“) společnosti FCC Česká republika, s.r.o.(dříve .A.S.A., spol. s.r.o.), IČO: 45809712 se sídlem Dáblická 791/89, Praha 8 (dále jen „*společnost FCC*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle ustanovení § 19a odst. 2 a 4 zákona č. 76/2002 Sb., integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), v rozhodném znění (dále jen „*zákon o IPPC*“) tak, že integrované povolení vydané pod sp. zn. S-MHMP-484971/2006/OOP-VIII-534/R-28/07/Hor ze dne 15. 10. 2007, které nabylo právní moci dne 29. 10. 2007, ve znění 2. změny integrovaného povolení pod sp. zn. S-MHMP-761847/2008/OOP-VIII-135/R-12/09/Hor ze dne 15. 4. 2009, která nabyla právní moci dne 29. 7. 2009 (úplné znění) a jejich změn se mění takto:
 - a) na str. 4 integrovaného povolení v oddílu „*Popis technické a technologické jednotky uvedené v příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci*“, v části „*Zařízení k odstraňování odpadů v k. ú. Dáblice, Skládka S-003 s odděleným sektorem S-001, etapa II (17-26 sekce)*“, v odrážce „*Sekce 26*“ se ruší text poslední věty a nový text poslední věty zní: „*Ukončení skládkování do 31. 12. 2017.*“;
 - b) na str. 4 integrovaného povolení v oddílu „*Popis technické a technologické jednotky uvedené v příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci*“, v části „*Zařízení k odstraňování odpadů v k. ú. Dáblice, Skládka S-003 s odděleným sektorem S-001, etapa II (17-26 sekce)*“, v odrážce „*Projektovaná kapacita*“ se ruší text poslední odrážky, nový text zní: „*Uzavřeny, resp. rekultivovány jsou plochy nad sektory 17-21.*“;
 - c) na str. 8 integrovaného povolení v kapitole 3 „*Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady*“ se za druhou odrážku u bodu 3.2. doplňuje nová odrážka, která zní: „*Doplňek č. 2 k provoznímu řádu A1 „Skládka odpadů S-003 se sektorem S-001 Dáblice“ ze dne 15. 11. 2015.*“.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že obsah 13. změny integrovaného povolení není navazujícím řízením ve smyslu ustanovení § 3 písm. g) zákona č. 100/2001

Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o EIA“), protože prvostupňové rozhodnutí neumísťuje ani nepovoluje záměr, jen prodlužuje platnost stávajícího povolení. Stejný závěr vyplýval i z ustanovení § 19a zákona o IPPC, k němuž žalovaný vydal „Metodický dokument Novela zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, a její dopady na proces integrovaného povolování“, z něhož vyplývá, že navazujícími řízeními nejsou řízení o změně integrovaného povolení z důvodu jiné než podstatné změny zařízení. Z uvedeného metodického pokynu, z ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC, jakož i z ustanovení § 1 odst. 2, § 4 písm. b), c) a f) zákona o EIA podle žalovaného vyplývá, že záměr posuzovaný podle zákona o EIA (tj. pro který je vydáváno stanovisko EIA), a který zároveň představuje změnu zařízení, pro které bylo vydáno integrované povolení, by měl vždy naplňovat definici podstatné změny v ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC. V návaznosti na stanovisko EIA by podle žalovaného nebylo možné vést řízení o změně integrovaného povolení v jednodušším procesním režimu, jak zákon o IPPC předvídá v případě nepodstatné změny. Jde-li tedy o nikoli podstatnou změnu ve smyslu zákona o IPPC, nejde o navazující řízení ve smyslu zákona o EIA. Žalovaný poukázal na to, že se k věci vyjádřil i odbor legislativy žalovaného, podle kterého je stanovisko EIA podkladem pouze pro řízení o vydání integrovaného povolení a řízení o podstatné změně integrovaného povolení, a také odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále též jen „MŽP OPVIP“), podle kterého se přímo v případě Skládky nejedná o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví, neboť dojde pouze k prodloužení doby ukládání odpadu na Skládku o 2 roky (vyjádření ze dne 11. 12. 2015, č. j. 78621/ENV/15).

4. K odvolací námitce, že navazujícím řízením je např. podle rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 12. 2015, č. j. MHMP 2122738/2015 řízení o změně stavby Skládky před dokončením, žalovaný uvedl, že při změně stavby skládky může dojít k významným odlišnostem provozu oproti těm, které již byly v dosavadním procesu EIA posouzeny, což se může návazně projevit v potřebě úpravy závazných podmínek v integrovaném povolení na základě hodnocení EIA. V posuzovaném případě však podle žalovaného neexistovaly žádné technické odlišnosti provozu, které by dosud nebyly posouzeny v procesu EIA, dosavadní stanovisko EIA nepovažovalo termín ukončení skládkování za významný a ponechalo jej otevřený, což neznamená, že jej neřešilo. Skutečnost, že provozovatel potřebuje k provozu Skládky stavební i integrované povolení, neznamená, že obě musí být předmětem navazujícího řízení.
5. Žalovaný uvedl, že zákon o IPPC řeší otázku účastenství samostatně, je speciální vůči zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), v případě nikoliv podstatné změny jsou občanská sdružení výslovně vyňata z výčtu účastníků řízení podle ustanovení § 7 odst. 1 a § 19a odst. 4 zákona o IPPC. Ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC se podle názoru žalovaného na posuzovanou věc neuplatní, mezi odkazované složkové předpisy, z nichž lze dovodit účast jiných osob, nepatří zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „ZOPK“). Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by se správní orgán I. stupně nezabýval účastenstvím podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC, protože na str. 5 prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že v souladu s ustanovením § 19a odst. 4 a § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o IPPC je účastníkem pouze společnost FCC, když rovněž odůvodnil, že se nejedná o podstatnou změnu provozu zařízení. Žalovaný měl za to, že žalobci 2) nenáleželo právo

podat odvolání podle ustanovení § 9c odst. 4 zákona o EIA, neboť to se týká pouze tzv. navazujícího řízení, o které však v posuzovaném případě nejde.

6. K námitce, že prodloužení provozu Skládky je podstatnou změnou, žalovaný uvedl, že podle vyjádření MŽP OPVIP ze dne 11. 12. 2015, č. j. 78621/ENV/15, vydaného k dotazu společnosti FCC ohledně Skládky, se nejedná o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. Z ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC podle žalovaného vyplývá, že zákonodárce považoval za podstatnou změnu situaci, kdy může změnou dojít k významnému nárůstu zátěže životního prostředí (oproti dosavadnímu stavu), přičemž prodloužení postupně tlumeného provozu není situací podle bodu 1 uvedeného ustanovení, prodloužením nepřibude žádná činnost, která tu doposud nebyla. Správní orgán I. stupně podle názoru žalovaného přesvědčivě doložil, že utlumující se činnost na Skládce nemůže představovat větší zátěž životního prostředí, než tomu bylo dosud, přičemž šlo o činnost povolenou správními orgány. Žalovaný doplnil, že samotné prodloužení činnosti, která byla ve svém prostorovém rozsahu a co do hmotnosti ukládaného odpadu již povolena, nemůže představovat zvýšení zátěže životního prostředí, není tedy namístě poukazovat na kapacitní prahové hodnoty podle přílohy č.

1 zákona o IPPC. Ve smyslu ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC bylo podle názoru žalovaného rozhodující, že samotné pokračování dosavadní činnosti nepředstavuje nový vnos emisí atd. do životního prostředí, nelze dedukovat nárůst nepříznivých účinků a tudíž ani překročení kapacitních limitů. Žalovaný doplnil, že rozhodovací praxe k Espoo konvenci se týká posuzování vlivů na životní prostředí přesahující hranice států, což není posuzovaný případ.

7. K historii opakovaného prodloužování provozu Skládky žalovaný uvedl, že nemůže mít vliv na posouzení, zda jde o podstatnou změnu. Stejně tak nelze podle žalovaného přihlížet k teoretické možnosti dalšího rozšiřování Skládky po případné změně územního plánu. K synergickému efektu negativních faktorů za 20 let provozování Skládky žalovaný uvedl, že v souladu se složkovými předpisy je prováděn regulérní monitoring po dobu existence Skládky a že v případě Skládky lze naopak předpokládat postupný pokles potenciálních vlivů Skládky a došlo i k omezení monitoringu, protože nejsou nalézány všechny sledované látky. K námitce příslibu definitivně posledního prodloužení, tj. otevření 26. sekce 2. etapy Skládky žalovaný uvedl, že nedošlo k překročení uvedené technické meze a jde jen o dokončení realizace tehdy povoleného záměru. Uvedené je podle názoru žalovaného v souladu s ochranou životního prostředí jako celku, neboť je třeba do důsledku využít již povolené a technicky připravené skládkové prostory, jakkoliv to může v bezprostředním okolí prodloužit určité obtíže spojené s provozem zařízení, což je přijatelnější než otevírání dalších skládek v dosud neporušené krajině.
8. K námitce probíhajícího procesu schvalování změny územního plánu hl. m. Prahy, který podle žalobců počítá i s umožněním dalšího rozšíření Skládky, žalovaný uvedl, že k tomu nelze přihlížet, neboť to nepřijatelně předjímá, že budoucí územní plán bude podporovat protizákonné aktivity, což žalovaný nemůže brát za východisko svých úvah.
9. Žalovaný měl za to, že prvostupňové rozhodnutí pouze povolilo využití dosud volné kapacity sekce č. 26 Skládky, přičemž tato stavba byla z technického hlediska hodnocena procesem EIA, přičemž výsledné stanovisko ze dne 10. 3. 2008, č. j. 27702/ENV/08 neomezilo činnost skládky v čase a o době životnosti 9 měsíců až 1 roku hovořilo pouze jako o předpokladu, přičemž ve vypořádání vyjádření Mgr. A. je uvedeno, že termín

ukončení navážení odpadu se bude odvíjet od kapacity sekce č. 26, která je jednoznačně stanovena a přesný termín ukončení skládkování odpadů nelze přesně vymezit, neboť bude záviset na průběhu skládkování, jehož intenzita se bude postupně snižovat. Cizí záměry v okolí Skládky musí podle žalovaného vycházet ze stávající existence a výhledu ukončování skládky. K výčtu možných negativních vlivů prodloužení aktivního skládkování žalovaný uvedl, že v případě Skládky je prokázáno, že nakládání s odpadem probíhá po mnoho let v souladu s požadavky předpisů a nic tak nenasvědčuje tomu, že by bylo možno uvažovat o dokončení skládkování na sekci č. 26 Skládky jako o podstatné změně integrovaného povolení.

10. K námitce odlišných údajů o volné kapacitě skládky v rozhodnutí o odvolání proti 9. změně integrovaného povolení a v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný uvedl, že ke zdánlivému nárůstu volné kapacity došlo v důsledku chybného uvedení hodnoty v odůvodnění 9. změny integrovaného povolení, kdy bylo změřeno 94.403 m³. Podle žalovaného je podstatné, že ukládání odpadu nesmí překročit meze, dané povolenou zabezpečenou plochou skládky a projektovaným tvarem skládkovaného tělesa, což se nestalo.
11. K námitce, že se zbývajícím objem Skládky ve 13. změně integrovaného povolení vypočítává pro sekce č. 22-26, avšak v současné době je posouzen a povolen provoz pouze sekce č. 26, žalovaný uvedl, že z formulace termínu ukončení skládkování vyplývá, že jde o časový limit pro celou etapu II Skládky, ne pouze pro sekci č. 26. Podle žalovaného proto platí, že i 13. změna integrovaného povolení se týká rozšíření etapy II Skládky, ne pouze sekce č. 26, resp. že je povolen provoz celé etapy II Skládky a tedy i výpočet volného prostoru je správně počítán pro sekce č. 22-26.

III. Žaloba

12. Žalobci uvedli, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí o 13. změně integrovaného povolení pro Skládku, přičemž změna byla posuzována jako nepodstatná, přestože jejím obsahem bylo prodloužení skládkování a třídění odpadu o další 2 roky. Jediným účastníkem byla tedy společnost FCC, prvostupňové rozhodnutí nebylo žalobcům doručováno ani nebylo zveřejněno na úřední desce úřadu a žalobci se o něm dozvěděli až z informačního systému IPPC dne 6. 1. 2016. Odvolání žalobců bylo napadeným rozhodnutím jako nepřípustné zamítnuto.
13. Žalobce 1) k aktivní legitimaci uvedl, že je městskou částí hl. m. Prahy, z ustanovení § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, v rozhodném znění (dále jen „zákon o hl. m. Praze“) vyplývá, že je jeho povinností pečovat o všestranný rozvoj svého území, o potřeby svých občanů, při plnění svých úkolů chránit též veřejný zájem a spravovat záležitosti, které jsou v zájmu městské části a jejích občanů a že konkrétní úkoly patřící do samosprávy městských částí plní městské části v rozsahu stanoveném zákonem o hl. m. Praze či Statutem hlavního města Prahy. Z přílohy č. 2 bodu 61 Statutu podle žalobce 1) vyplývá, že do samostatné působnosti městských částí spadá i účast v řízení o vydání integrovaného povolení. Podle žalobce 1) se v posuzovaném případě jednalo o podstatnou změnu integrovaného povolení a žalobce 1) tedy měl být účastníkem řízení o změně integrovaného povolení. Žalobce 1) podal včas odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce 1) dále uvedl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na právu na samosprávu, na příznivé životní prostředí a na spravedlivý proces, a to jednak v důsledku porušení procesních práv a jednak důsledky samotného napadeného rozhodnutí.
14. Žalobce 2) k aktivní legitimaci uvedl, že je spolkem podle ustanovení § 70 odst. 2 ZOPK, jeho hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny a ochrana zdraví podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění. Žalobce 2) shledal dotčení svých práv v prodloužení Skládky a třídění odpadu s negativními vlivy (zejm. emise do ovzduší, vod, prašnost, hluk a zápach). Žalobce 2) uvedl, že se jednalo o podstatnou změnu integrovaného povolení, a že i kdyby se nejednalo o podstatnou změnu, měl být účastníkem podle ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC.
15. Žalobci vymezili celkem 7 žalobních bodů.
16. V prvním žalobním bodu namítli, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože **a)** žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, zejm. se žalovaný nevypořádal s otázkou účastenství žalobce 1) a v napadeném rozhodnutí není o jeho odvolání zmínka, **b)** chybí jakékoliv věcné odůvodnění k tvrzení správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, že *nejde o podstatnou změnu ani, když se do provozního řádu zapracovává podmínka maximálního množství odpadu, který lze na Skládku uložit jako materiál pro technické zabezpečení skládky z 25 % objm. na 20 % hm. v kalendářním roce, schválená 12. změnou integrovaného povolení na základě změny zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, a doplnění přílohy č. 15, která byla nedopatřením vyřazena z provozního řádu,* **c)** napadené rozhodnutí dotváří nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí – např. v otázkách řešených v odvolací námitce č. 10 a popisu účastníků řízení s tím, že správní orgán I. stupně se měl přezkoumatelným způsobem zabývat všemi kategoriemi možného účastenství podle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 zákona o IPPC.

17. V rámci druhého žalobního bodu žalobci uvedli, že s ohledem na legislativní definice v ustanovení čl. 2 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2010/75/EU a v ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC a na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 113/2015 – 42, www.nssoud.cz, představuje prodloužení povolení provozu o 2 roky podstatnou změnu v užívání, protože doba provozu je klíčovou a neoddělitelnou součástí podmínek povolení provozu. Sama změna této podmínky je podle názoru žalobců změnou ve způsobu provozu a rozsahu zařízení, která dosahuje prahových hodnot. Žalobci poukázali na to, že pokud by provozovatel chtěl provozovat skládku pouze po dobu 1 roku, musel by získat integrované povolení, což je podle žalobců zřejmým důkazem, že se jedná o změnu obsaženou v bodě 1 ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC, která se vždy považuje za podstatnou. Prodloužení provozu znamená podle názoru žalobců, že všechny stávající negativní důsledky provozu Skládky, zejm. emise hluku, prachu, zápachu a dalších škodlivin do životního prostředí, se o danou dobu prodlužují.
18. Žalobci odmítli úvahu správních orgánů, že prodloužení provozu je sice změnou v užívání zařízení, ale bez významných nepříznivých účinků na lidské zdraví nebo životní prostředí, neboť snížením ročního množství odpadu přijímaného na Skládku se snižuje intenzita ukládání odpadu na Skládku, což vede ke snížení množství využívaného technického vybavení, čímž se snižuje negativní vliv Skládky na životní prostředí, vztažený na jednotku času. Žalobci poukázali na to, že bez prodloužení provozu Skládky o 2 roky by byl negativní vliv na životní prostředí nulový, zatímco s provedenou změnou jsou žalobci a další osoby povinny strpět negativní důsledky provozu Skládky o další 2 roky. O 2 roky delší expozice může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí, přičemž podle žalobců je důležitá pouhá možnost takových účinků.
19. Žalobci poukázali na to, že po několikátém prodloužení provozu působí Skládky na obyvatele městské části Ďáblice již 20 let, přičemž synergický vliv negativních faktorů v takto dlouhém čase nebyl nikdy zvažován. Správní orgán I. stupně vyložil ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC podle žalobců nesprávně. Žalobci zopakovali, že změna zahrnovala rovněž zapracování podmínky maximálního množství odpadu, který lze na Skládku uložit jako materiál pro technické zabezpečení skládky z 25 % objm. na 20 % hm. v kalendářním roce, a doplnění přílohy č. 15 do provozního řádu, aniž by správní orgán I. stupně zdůvodnil závěr o tom, že nejde o podstatné změny. Žalobci měli za to, že správnost jejich názoru vyplývá také z rozhodovací praxe Výboru pro dodržování Espoo konvence, který ve věci EIA/IC/CI/4 uvedl, že i prodloužení provozu je nezbytné považovat za záměr, který musí být řádně posuzován.
20. Ve třetím žalobním bodu žalobci uvedli, že změna integrovaného povolení byla navazujícím řízením a že správní orgán I. stupně měl dodržet povinnosti vyplývající ze zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (informovat, umožnit účast veřejnosti, zohlednit výstupy procesů EIA). K tomu žalobci odkázali na body 1-3 odvolání ze dne 11. 1. 2016 a čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy.
21. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce 2) pro případ, že by se nejednalo o podstatnou změnu, namítl nesprávnost závěru správních orgánů, že ZOPK nemůže být složkovým předpisem, ze kterého by na základě ustanovení § 19a odst. 4 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 2 zákona o IPPC vyplývalo účastenství žalobce 2). Z ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC či v něm uvedené poznámky pod čarou takové vynětí ZOPK nevyplývá, naopak výčet předpisů v poznámce pod čarou je demonstrativní. Žalobce 2) také odmítl, že by

ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o IPPC vylučovalo možnost účastenství žalobce 2) podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC, když poznámka pod čarou č. 12 odkazuje na obecný zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, nikoliv na složkový ZOPK. Žalobce 2) k tomu odkázal na čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy a rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011 ve věci C-240/09, ze kterého vyplývá, že v případě více možných výkladů je třeba upřednostnit takový výklad vnitrostátní normy, který naplňuje požadavky Aarhuské úmluvy ohledně přístupu veřejnosti k účasti na rozhodování a příp. následné soudní ochraně. Tomuto výkladu nasvědčuje podle žalobce 2) i rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 43/2011 – 53.

22. V pátém žalobním bodu žalobci namítli, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí nevyslovil potvrzení prvostupňového rozhodnutí.
23. V šestém žalobním bodu žalobci namítli, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci pro ochranu veřejného zájmu (zájem na ochraně životního prostředí a zdraví občanů), a to v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu.
24. V sedmém žalobním bodu žalobci namítli, že jim v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nebyla dána možnost vyjádřit se v řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí porušení.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

25. Žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že žalobci podali jediné odvolání na stejné listině v zastoupení stejným advokátem, žalovaný si vytvořil zkratku pro obě podání a veškeré totožné námitky vypořádal pouze ve vztahu k žalobci 2). Z napadeného rozhodnutí podle názoru žalovaného plyne, že důvody odmítnutí účastenství žalobce 1) jsou totožné a vyplývají z charakteru nepodstatné změny integrovaného povolení, jak vyplývá z ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC, tj. že účastníky řízení o nepodstatné změně jsou pouze vlastník a provozovatel zařízení, případně účastník podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC. Změna provozního řádu v otázce maximálního množství odpadu, který lze použít jako technické zabezpečení skládky, nebyla podle žalovaného podstatnou změnou, protože byla věcně schválena již 12. změnou integrovaného povolení a pouze nedopatřením nebyla zapracována do provozního řádu. Žalobci se o tom v odvolání nezmínili, a proto žalovaný nepovažoval za nutné šířeji tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí komentovat. Dílčí odlišný názor v napadeném rozhodnutí oproti prvostupňovému rozhodnutí byl podle názoru žalovaného v souladu s možností korigovat odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v rámci odvolacího přezkumu.
26. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se s námitkou dostatečně vypořádaly správní orgány v obou stupních a zopakoval, že prodloužení provozu Skládky nepředstavuje nový vnos emisí do životního prostředí, neboť samotná činnost byla co do prostorového rozsahu i váhového množství ukládaného odpadu již povolena, a nemůže tak představovat zvýšení zátěže životního prostředí prováděním takové činnosti pouze po delší dobu. Žalovaný podotkl, že snížení ročního příjmu odpadu do zařízení vede ke snížení užívání technického vybavení a tím i k úměrnému snížení negativních vlivů zařízení na životní prostředí, a proto nejde o změnu, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí.

27. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný poukázal na to, že v případě nepodstatné změny jsou podle ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC účastníky řízení subjekty uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona, tj. provozovatel a vlastník zařízení, a dalším účastníkem může být ten, kdo by jím byl podle zvláštních právních předpisů, s výjimkou účastníků již vymezených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o IPPC. Ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC odkazuje na poznámku pod čarou č. 6, která příkladmo uvádí zákony z oblasti ochrany životního prostředí, veřejného zdraví a zemědělství, avšak mezi ně podle názoru žalovaného z logiky věci nepatří ZOPK, a to s ohledem zejména na odkaz v ustanovení § 2 písm. g) zákona o IPPC – tj. na výčet zákonů, ze kterých plynou povolovací akty, které integrované povolení nahrazuje, přičemž ZOPK neobsahuje povolovací akt k samotnému provozu zařízení. Uvedené však nebylo podle žalovaného rozhodné, protože účast spolku je vyloučena již samotným ustanovením § 7 odst. 2 zákona o IPPC, neboť jeho postavení je vymezeno již v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o IPPC, tj. druhý odstavec neumožňuje přiznat postavení účastníka řízení subjektu, který už je vymezen v odstavci prvním. Aarhuskou úmluvu nebylo podle žalovaného třeba zohledňovat, protože nešlo o řízení, ve kterém by mohly být dotčeny zájmy ochrany životního prostředí v míře, která by vyvolávala nutnost přímé účasti osob z řad veřejnosti.
28. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, nikoliv podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, bylo tedy na místě pouze zamítnout odvolání.
29. K šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že je obecný, žalobci neuvedli konkrétní skutečnosti, v nichž spatřují porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný doplnil, že správní orgány zkoumaly charakter předmětné změny integrovaného povolení pečlivě a zcela adekvátně, na základě čehož neopomněly žádnou z okolností důležitých pro ochranu veřejných zájmů.
30. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobci nebyli opomenutými účastníky, nemohli tedy uplatňovat procesní práva a správní orgán I. stupně je nemusel vyzývat podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Replika žalobců

31. K prvnímu žalobnímu bodu žalobce 1) uvedl, že tvrzení žalovaného, že si vytvořil „zkratku pro obě podání“, nemá žádnou oporu v napadeném rozhodnutí, když žádná taková zkratka není z napadeného rozhodnutí seznatelná. Skutečnost, že v jednom dokumentu, tj. na jednom „nosiči“, je obsaženo podání dvou subjektů, nemůže podle názoru žalobce 1) znamenat, že jeho podání bude žalovaným ignorováno. Žalobce 1) upozornil, že se oba žalobci domáhali účastenství z jiného titulu (u žalobce 1) šlo o ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o IPPC – tj. obec, na jejímž území je Skládku umístěna). Podle názoru žalobce 1) žalovaný nedostál své povinnosti řádně odůvodnit, proč bylo jeho odvolání zamítnuto jako nepřípustné. K tvrzení žalovaného o korigování odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobce 1) doplnil, že tato korekce má určité mantinely, dané požadavkem na přezkoumatelnost rozhodnutí, a z nich vybočuje.
32. K druhému žalobnímu bodu žalobci setrvali na tom, že prodloužení povolení provozu o dva roky představuje podstatnou změnu v užívání, která může mít významné nepříznivé

účinky na člověka nebo životní prostředí. Podle názoru žalobců prodloužení expozice dotčených obyvatel, včetně obyvatel žalobce 1) a členů žalobce 2), negativním vlivům Skládky a jejího provozu může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Snížení ročního příjmu odpadů, na které se odvolává žalovaný, nemělo podle žalobců zásadní vliv na útlum negativních vlivů vzniklých provozováním Skládky, na rozdíl od skládky definitivně celkově zrekultivované a řádně uzavřené. Podstatná byla podle názoru žalobců zejména délka trvání aktivního skládkování, a to např. na základě **a)** doby, po kterou je část Skládky otevřena pro ukládání odpadu - protože otevřená plocha resp. plocha definitivně nezakryté vrstvy odpadu je při dodržení provozního řádu a související dokumentace zpravidla konstantní - tedy čím déle je ukládací plocha aktivní, tím déle působí a kumulují se negativní vlivy, **b)** doba, po kterou není celá sekce nebo její část definitivně zakryta, resp. zrekultivována, není odizolována, není plně funkční a účinné jímání části skládkových plynů, po tu dobu působí kumulace negativních vlivů (úlety lehkých částí, mikroskopických prachových a biologických částí větrem, živočichy, úniky skládkových plynů, zápach, atp.), **c)** prodlužování skládkování za časovou hranici danou stavebním povolením a posouzením EIA prodlužuje dobu zákonitě chemické a biologické aktivity tělesa Skládky po ukončení skládkování: úniky škodlivin do spodních vod (toto znečištění žalobce považuje na základě dlouhodobě prováděného monitoringu za prokázané), úniky skládkových plynů, prodloužení doby sedání hmoty tělesa Skládky, oddálení rekultivačních prací, prodloužení doby nepřiměřeného zásahu do reliéfu krajiny, **d)** prodloužení skládkování znamená o dva roky delší expozici dotčených osob negativním vlivům, které působí jak po dobu skládkování, tak po dobu aktivních vnitřních procesů v tělese Skládky, po dobu životnosti a rekultivace tělesa Skládky v řádech dalších několika desítek let (jímání části skládkových plynů, úniky do spodních vod, hluk, zápach, infikovaný hmyz atd.) Žalobci připojili 2 důkazy: *Hodnocení vlivu záměru „II. etapa skládky odpadů Dáblice – rozšíření“ na veřejné zdraví, 2007, MUDr. Helena Kazmarová, článek „Bydlení vedle skládky Vám zkrátí život“, Odpady 9/2016.*

33. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalobce 2) uvedl, že je relevantní pro případ, že by soud považoval předmětnou změnu za nepodstatnou. Žalobce 2) uvedl, že koncepce zákona o IPPC ve spojení s čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy se zohledněním rozsudku SDEU ve věci C-240/09 ze dne 8. března 2011 nevylučuje jeho účast v řízení o nepodstatné změně z titulu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC. Ve zbytku žalobci setrvali na podané žalobě.

VI. První rozsudek Městského soudu v Praze

34. Městský soud v Praze ve věci rozhodl dne 8. 4. 2020 rozsudkem č. j. 10 A 116/2016 – 73, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.); výroky II. a III. rozhodl o nákladech řízení. Vycházel přitom z toho, že společnost FCC v řízení sice uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení (se spisem se seznámila 4. 3. 2020), v řízení se však k věci před rozsudkem (8. 4. 2020) nevyjádřila.
35. Rozsudek Městského soudu v Praze později napadla společnost FCC kasační stížností u Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 5. 2020, č. j. 10 As 136/2020 – 58, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal přitom, že městský soud porušil práva společnosti FCC jako osoby zúčastněné na řízení na spravedlivý proces, když za zcela specifických podmínek vyhlášeného nouzového stavu vydal dne 8. 4. 2020 rozsudek, aniž dal stěžovateli čas na sepsání vyjádření; tj. čas

přiměřený s ohledem na všechna specifika bezprecedentní pandemické situace. Z obsahu kasační stížnosti pak Nejvyššímu správnímu soudu vyplynulo, že společnost FCC má proti žalobě celou řadu procesních i obsahových argumentů a nebylo proto namístě, aby se těmito argumenty zabýval jako první (na místo městského soudu) až Nejvyšší správní soud.

VII. První vyjádření osoby zúčastněné na řízení

36. Společnost FCC jako osoba zúčastněná na řízení se k věci vyjádřila v dalším řízení. Shrnula, že dne 6. 11. 2015 podala u Magistrátu hl. m. Prahy, odbor ochrany životního prostředí ohlášení plánované změny provozu zařízení FCC „Skládka odpadů S-003 Ďáblice“, se kterým byla spojena žádost o 13. změnu integrovaného povolení. Podstatou změny bylo prodloužení provozu skládky, neboť oproti původním odhadům se nenaplnoval předpoklad doskládkování do konce roku 2015, a to s ohledem na klesající množství ukládaných odpadů.
37. Osoba zúčastněná na řízení v dalším uvedla argumenty, které později aktualizovala ve vyjádření ze září 2022. Má za to, že žalobci již nemají právní zájem na výsledku řízení – domáhali se prodloužení skládkování na skládce i na roky 2016 a 2017. To se jim však už nemůže podařit, ani kdyby správní orgány nakonec dospěly k tomu, že žalobci mají být účastníky řízení o 13. změně integrovaného povolení Skládky.
38. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že pokud by soud žalobě vyhověl, zrušil odvolací rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, flagrantně by tím zasáhl do práv osoby zúčastněné na řízení nabytých v dobré víře, kterým přitom je povinen poskytnout ochranu. Prvostupňové rozhodnutí o 13. změně integrovaného povolení skládky bylo vydáno dne 29. 12. 2015 a právní moci nabylo dne 30. 12. 2015. O tom, že žalobci podali nejprve odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí k žalovanému a poté žalobu proti odvolacímu rozhodnutí k Městskému soudu v Praze, se osoba zúčastněná na řízení dozvěděla teprve dne 17. 2. 2020. Osoba zúčastněná na řízení tak byla až do dne 17. 2. 2020 v dobré víře, že v letech 2016 a 2017 provozovala skládku na základě platného integrovaného povolení provozního řádu.
39. V dalším byla osoba zúčastněná na řízení toho názoru, že z dikce ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC je zjevné, že zákonodárce považuje za podstatnou změnu situaci, kdy změnou může dojít k významnému nárůstu zátěže životního prostředí (oproti dosavadnímu stavu). Prodloužení postupně tlumeného provozu není takovou situací. Prodloužením provozu skládky nepřibyla činnost, která tu doposud nebyla. Samotné prodloužení činnosti, která byla ve svém prostorovém rozsahu a co do váhového množství ukládaného odpadu již povolena, nemůže představovat významné zvýšení zátěže životního prostředí. Proto ani není na místě poukazovat na kapacitní prahové hodnoty podle přílohy č. 1 zákona o IPPC. V důsledku 13. změny integrovaného povolení se neměnila projektovaná kapacita skládky. Prodloužení doby skládkování sice bylo změnou v užívání zařízení, ale nejednalo se o změnu v užívání, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Snížením ročního množství odpadu přijímaného na skládku se snížila intenzita ukládání odpadu na skládku, vedlo to ke snížení množství využívaného technického vybavení, čímž se snížil i negativní vliv skládky na životní prostředí vztažený na jednotku času. Změna v užívání skládky spočívající v pouhém prodloužení doby skládkování se diametrálně odlišuje od změny stavby skládky. Při změně

stavby dojde nebo může dojít k významným odlišnostem provozu oproti těm, které byly posouzeny v dosavadním procesu EIA, protože stavbou skládky se rozumí technická opatření, kterými se připravuje terén a budují konstrukční prvky, před zahájením vlastní činnosti úložiště. V řešeném případě ale nedošlo k žádným technickým odlišnostem následného provozu Skládky oproti těm, které již byly posouzeny v procesu EIA pro II. etapu skládky.

40. Fakt, že integrované povolení obsahovalo časové vymezení, do kdy mělo dojít k ukončení skládkování, uzavření a rekultivaci skládky, a že byla časově omezena platnost provozního řádu Skládky, neznamena, že by od počátku bylo uvažováno s tím, že skládka bude provozována jen po tuto dobu bez ohledu na to, zda v té době bude kapacita skládky naplněna. Již v žádosti o schválení 13. změny integrovaného povolení osoba zúčastněná na řízení uvedla, že záměrem bylo úplné naplnění a vytvarování tělesa skládky podle navazujících a schválených povolení za účelem zajištění stabilního tvaru s možností provedení rekultivace povrchu včetně bezpečného odvedení srážkových vod z povrchu. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, Stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí Ministerstva životního prostředí č.j. 27702/ENV/08 ze dne 10.3.2008 pro II. etapu Skládky (dále jen „*stanovisko EIA*“) nepokládalo termín ukončení skládkování za významný a ponechalo jej otevřený. Stanovisko EIA sice hovořilo o životnosti Skládky mezi 9 měsíci až 1 rokem, nicméně pouze jako o předpokladu. V podmínkách provozu Skládky, které stanovilo stanovisko EIA, nikde není uvedeno časové omezení provozu. Ve vypořádání vyjádření Mgr. A. ad d) bod 4 na str. 11 pak žalovaný uvedl, že *„termín ukončení navázení odpadu se bude odvíjet od kapacity sekce č. 26, která je jednoznačně stanovena. Přesný termín ukončení skládkování odpadů však nelze v současné době přesněji vymezit, neboť kromě jiného bude záviset od průběhu skládkování, jehož intenzita se bude postupně snižovat“*. Skládka v projednávané podobě tedy byla v EIA posuzována plně co do prostoru a množství odpadů a termín ukončení byl jednoznačně chápán jako volný. Fakt, že integrované povolení Skládky stanovilo konkrétní datum ukončení skládkování a rekultivace a uzavření Skládky, a že též integrované povolení mělo časově omezenou platnost, byl zjevně dán pouze proto, aby tyto dokumenty nebyly vydány na neomezeně dlouhou dobu, když bylo od počátku jasné, že kapacita Skládky jednou bude zcela naplněna. Od počátku bylo zamýšleno, že skládka bude provozována až do doby, než bude zcela naplněna její kapacita, nikoli jen po dobu uvedenou v integrovaném povolení a v provozním řádu.
41. K žalobnímu bodu, že řízení o 13. změně integrovaného povolení skládky mělo být vedeno v režimu navazujícího řízení ve smyslu § 9b zákona o EIA a že správní orgány měly dodržet z toho vyplývající povinnosti (informovat veřejnost, umožnit její účast atd.) osoba zúčastněná na řízení uvedla, že pouhé prodloužení skládkování při zachování kapacity skládky nelze považovat za umístění nebo provedení záměru, neboť záměrem se dle § 3 písm. a) zákona o EIA myslí stavby, zařízení, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu, nebo stavby, zařízení, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zákona o ochraně přírody a krajiny mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 39/2015 Sb. (novela zákona o EIA) koresponduje pojem „navazující řízení“ s pojmem „povolovací řízení“, jak jej vymezuje směrnice EIA v čl. 2 odst. 2. Smyslem navazujících řízení je tedy vydání povolení ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. c) směrnice EIA. „Povolením“ je dle směrnice EIA rozhodnutí příslušného orgánu nebo orgánů, které opravňuje

oznamovatele k uskutečnění záměru. Tuto definici je ovšem třeba vykládat v souladu se směrnicí EIA, tedy za navazující řízení je třeba považovat každé řízení, ve kterém je vydáváno povolení. To ovšem neznamená, že česká úprava nemůže jít nad rámec unijní úpravy a za navazující řízení označit i řízení další.

42. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ve věci C-121/11 ze dne 19.4.2012 dovodil, že „*konečné rozhodnutí o dalším provozování stávající skládky přijaté podle čl. 14 písm. b) směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů na základě plánu úprav představuje, povolení ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice EIA pouze tehdy, když toto rozhodnutí povoluje změnu nebo rozšíření daného zařízení nebo místa prostřednictvím prací nebo zásahů měnících jejich fyzický stav, které by mohly mít závažný negativní vliv na životní prostředí ve smyslu bodu 13 přílohy II uvedené směrnice EIA, a představovat tak „záměr“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 této směrnice*“ (viz bod 38 rozsudku). Jelikož v nynějším případě bylo rozhodováno pouze o prodloužení doby provozu Skládky, aniž by došlo ke stavebním či jiným obdobným úpravám Skládky, je nepochybné, že se nemohlo jednat o záměr ve smyslu § 3 písm. a) zákona o EIA a řízení o této změně tak nebylo navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o EIA.

VIII. Druhý rozsudek Městského soudu v Praze, řízení o kasační stížnosti

a) Druhý rozsudek ve věci

43. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, čj. 10 A 116/2016-143, žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil (částečně pro nezákonnost, částečně pro nepřezkoumatelnost) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud považoval za zásadní, zda byla podle § 2 písm. i) zákona o IPPC změnou integrovaného povolení schválena podstatná změna zařízení, skládky provozované osobou zúčastněnou na řízení. Od toho se totiž odvíjí účastenství subjektů podle § 7 odst. 1 písm. c) a e) zákona o integrované prevenci a rozsah zapojení dotčené veřejnosti podle § 9b a násl. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle městského soudu se však ani jeden správní orgán nezabýval tím, jaký vliv na životní prostředí a lidské zdraví má právě prodloužení doby skládkování. Mimo jiné proto soud uložil žalovanému, aby se v dalším řízení zabýval časovým hlediskem změny integrovaného povolení.

b) Rozsudek Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti druhému rozsudku

44. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 7. 2022, č. j. 10 As 322/2020 – 128 ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, čj. 10 A 116/2016-143, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
45. Nejvyšší správní soud k námitce osoby zúčastněné na řízení, že během řízení o žalobě vypršela prodloužená doba skládkování a žalobci tak nemohli mít na úspěchu žaloby právní zájem, stručně uvedl, že rozhodnutí magistrátu i po vypršení prodloužené doby skládkování existovalo a bylo způsobilým předmětem soudního řízení. Není podstatné, že se jeho právní účinky plynutím doby vyčerpaly. I v takovýchto případech trvá pravomoc správních soudů rozhodovat o napadeném rozhodnutí (k tomu srov. inspirativně rozsudky ze dne 21. 7. 2005, čj. 7 Azs 101/2005 - 46, č. 1404/2007 Sb. NSS, ze dne 10. 10. 2018, čj. 9 Azs 182/2018-21, body 20 a 21, resp. ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014 - 41, č. 3367/2016 Sb. NSS, Nová Ruda, např. bod 19). K další námitce, v níž osoba zúčastněná na řízení proti zrušení rozhodnutí stavěla svou dobrou víru ve správnost rozhodnutí, nadto o

odvolání, resp. o správní žalobě se prý dozvěděla až na začátku roku 2020, Nejvyšší správní soud uvedl, že nemá smysl sáhodlouze posuzovat význam dobré víry ve správním soudnictví. Takovýto výklad by byl jen čistě akademický, na základě rozhodnutí Soudního dvora EU totiž padá argumentace, se kterou městský soud žalobcům vyhověl.

46. K podstatě věci pak Nejvyšší správní soud shrnul podstatu vysloveného názoru městského soudu v rozsudku ze dne 16. 9. 2020, čj. 10 A 116/2016-143. Ten spočíval v tom, že pouhé prodloužení doby skládkování může být podstatnou změnou zařízení podle zákona o integrované prevenci. Zprvče pojem rozsah zařízení v § 2 písm. i) zákona lze vyložit tak, že zahrnuje i dobu provozu zařízení. Byl-li provoz určitého zařízení předem povolen jen na určité období, prodloužení doby provozu znamená prodloužení zásahu do životního prostředí. Je tak splněna podmínka, že jde o změnu v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení. Zadruhé, prodloužení doby skládkování může naplnit i další část definice podstatné změny v § 2 písm. i) zákona, protože přinejmenším může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. K tomu městský soud podrobně rozebral obsah integrovaného povolení a jeho aktuální změny, poukázal také na to, že sekce 26 skládky, jejíž provoz byl 13. Změnou integrovaného povolení prodloužen, sama o sobě přesahovala prahové hodnoty v příloze č. 1 zákona. Žalovaný však časový rozměr změny integrovaného povolení při posuzování, zda šlo o podstatnou změnu, vůbec nevzal v úvahu. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že dle jeho rozsudku ze dne 23. 11. 2020, čj. 4 As 150/2019-54, č. 4135/2021 Sb. pouhé prodloužení mírnějších a výjimečných emisních limitů není nepodstatnou změnou zařízení. Nepřímo proto potvrdil názor městského soudu, že prodloužení provozu zařízení za dosavadních podmínek nelze automaticky vylučovat z pojmu podstatné změny podle § 2 písm. i) zákona o IPPC. S tím, zda je prodloužení doby skládkování podstatnou změnou zařízení podle zákona o integrované prevenci, úzce souvisí též otázka, zda měl magistrát vést řízení o 13. změně integrovaného povolení v režimu tzv. navazujícího řízení definovaného v § 3 písm. g) zákona o EIA. Otázka, zda řízení o 13. změně integrovaného povolení mělo být vedeno jako navazující, zůstává mezi účastníky sporné.
47. Nejvyšší správní soud vyložil, že zákon o IPPC provádí do českého práva směrnici 2010/75/EU o průmyslových emisích. Definice podstatné změny v § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci vychází z definice podstatné změny, kterou uvádí tato směrnice v čl. 3 odst. 9. Vycházejí z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předběžné otázce ve věci C-43/21, *FCC Česká republika*, kterou v této věci Soudnímu dvoru předložil, Nejvyšší správní soud poté uzavřel, že „prodloužení doby skládkování o 2 roky, ale beze změny celkových rozměrů skládky či její kapacity (byť s sebou ponese pokračující zásah do životního prostředí), není podstatnou změnou zařízení podle § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci. Nemůže totiž jít o změnu v povaze, funkci či rozsahu zařízení. Není tak nutné zkoumat, zda může mít změna nepříznivé účinky na životní prostředí, zda jsou významné či zda už se s nimi dříve v povolení činnosti počítalo. Stejně tak není prostor zkoumat, zda samotná změna znamená dosažení prahových hodnot v příloze I zákona.“ Z toho též plyne, že řízení o změně integrovaného povolení nemohlo být tzv. navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o EIA z toho důvodu, že změna integrovaného povolení nebyla změnou podstatnou.
48. Do dalšího řízení městskému soudu uložil, aby posoudil, zda z žaloby či jiných vyjádření žalobců neplynou jiné argumenty pro vedení navazujícího řízení než ty založené na podstatnosti změny zařízení (ty totiž logicky také nemohou uspět). Městský soud se též

vyjádří k poslednímu žalobnímu bodu, kde žalobci namítli, že jim magistrát v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí.

IX. Další postup Městského soudu v Praze

49. Městský soud v Praze v dalším řízení vyzval procesní strany a osobu zúčastněnou na řízení k uplatnění aktuálního procesního stanoviska ve věci.
50. K věci se vyjádřila pouze osoba zúčastněná na řízení (FCC) dne 16. 9. 2022. V zásadě doplnila již dříve uplatněnou argumentaci. Setrvala na názoru, že řízení 13. změně integrovaného povolení nebylo navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) a § 9b zákona o EIA. Bylo rozhodováno o prodloužení provozu Skládky, aniž by došlo ke stavebním či jiným obdobným úpravám Skládky nebo k zásahu do dříve rozhodnutých otázek dopadu na životní prostředí a krajinu.
51. Odkázala na rozsudek Soudního dvora EU, uvedla, že samotná doba provozování není znakem charakterizujícím funkci, povahu ani rozsah zařízení, podle jejího názoru doba provozování zařízení nemusí být součástí integrovaného povolení a stanovení doby provozování není podmínkou provozování Skládky, byť může být součástí integrovaného povolení. Poukázala na to, že dle rozsudku Soudního dvora EU i dle druhého rozsudku Městského soudu v Praze nemůže-li být prodloužení skládkování na Skládce v mezích celkové skladovací kapacity podstatnou změnou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o IPPC, je zcela vyloučeno, aby řízení o 13. změně integrovaného povolení bylo navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) zákona o EIA.
52. K tomu, že Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud by se měl v dalším řízení zabývat otázkou, zda nevyplývají ze žaloby či jiných vyjádření žalobců jiné argumenty pro vedení navazujícího řízení ve smyslu zákona o EIA, uvedla osoba zúčastněná na řízení, že ani jeden ze žalobců žádné takové argumenty nevznáší, a žádné argumenty neplynou ani z právní úpravy.
53. Vycházejí z důvodové zprávy k zákonu č. 39/2015 Sb. může být navazujícím řízením takové, v němž se *konečným způsobem rozhoduje o otázkách životního prostředí, zároveň se musí jednat o řízení, ve kterém dochází k povolení umístění nebo provedení záměru*. Jelikož dle rozhodnutí SDEU navíc prodloužení doby skládkování nedopadá na užívání, způsob provozu ani rozsah Skládky, je FCC názoru, že řízení o 13. změně integrovaného povolení konečným způsobem nerozhoduje o otázkách životního prostředí. Pouhé prodloužení skládkování při zachování kapacity Skládky nelze považovat za umístění nebo provedení záměru. Z gramatického výkladu uvedené definice je zřejmé, že prodloužení doby skládkování o dva roky nemůže být záměrem ve smyslu § 3 písm. a) zákona o EIA. Jednalo se o prodloužení doby provozu (skládkování) z důvodu naplnění původně plánované kapacity Skládky, tudíž veškeré otázky dopadu Skládky na životní prostředí byly už dříve řešeny správními orgány. Dále FCC uvedla, že úprava § 9b zákona o EIA (navazující řízení) se vztahuje na řízení, která směřují k vydání povolení záměru ve smyslu směrnice EIA. Žádný záměr ve smyslu směrnice EIA podle FCC nebyl předmětem řízení o 13. změně integrovaného povolení. FCC poukázala na to, že dle odst. 38 rozsudku SDEU ve věci C-121/11 ze dne 19.4.2012 platí, že „*konečné rozhodnutí o dalším provozování stávající skládky (...) představuje povolení ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice EIA pouze tehdy, když toto rozhodnutí povoluje změnu nebo rozšíření daného zařízení nebo místa prostřednictvím prací*

nebo zásahů měnících jejich fyzický stav, které by mohly mít závažný negativní vliv na životní prostředí (...), a představovat tak záměr ve smyslu čl. 1 odst. 2 této směrnice.“

54. Dle rozhodnutí SDEU (patrně FCC) z evropského práva nevyplývá požadavek určení doby skládkování v povolení provozu zařízení (Skládky) ani povinnost provozovatele zařízení (Skládky) žádat o nové povolení v případě prodloužení doby skládkování.
55. Pakliže žalobce 1) měl být zkrácen ve svém právu na samosprávu, účastník k tomu uvádí, že správním orgánem I. stupně byl orgán města, na jehož území se Skládky nachází. Žalobce 1) nadto měl možnost se vyjádřit k otázkám dopadů Skládky na životní prostředí a krajinu v rámci řízení o vydání integrovaného povolení. Jiná tvrzení žalobců stran navazujícího řízení v žalobě obsažena nejsou a z jejich dalších podání také nevyplývají.
56. Dále se osoba zúčastněná na řízení (FCC) ztotožnila s dřívějšími rozsudky Městského soudu v Praze, podle nichž žalobci 2) nepřísluší postavení účastníka podle § 7 odst. 2 zákona o IPPC.
57. FCC je rovněž názoru, že v současné procesní situaci je nezbytné zohlednit nezpochybnitelnou skutečnost, že již uplynula doba, na kterou byla prodloužena doba skládkování 13. změnou integrovaného povolení Skládky. Pokud by nyní výše nadepsaný soud opětovně rozhodl o zrušení odvolacího rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, musely by správní orgány posuzovat podání žalobců, která se stala de facto obsoletními. Podle FCC se nyní jedná už jen o teoretický akademický spor, absentuje v něm právní zájem žalobců a zásah do jejich veřejného subjektivního práva ve smyslu § 2 s. ř. s.
58. Podle FCC by měl soud rovněž zohlednit ochranu nabytých práv v dobré víře. O tom, že byla proti napadenému rozhodnutí podána žaloba, se prý dozvěděla až dne 17. 2. 2020. Do té doby byla proto v dobré víře, že v letech 2016 a 2017 provozovala Skládku na základě platného integrovaného povolení a provozního řádu. Poukázala na rozhodnutí I. ÚS 17/16 ze dne 4.9.2018, IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 36/2009-162 ze dne 21.1.2010, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36, 4 As 126/2013, ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54 a na to, že by správní orgány byly dle § 2 odst. 3 správního řádu povinny šetřit práva účastníka nabytá v dobré víře. Je přesvědčena, že rozhodnutí SDEU fakticky zaručuje totožný výsledek správního řízení o 13. změně integrovaného povolení.

X. Posouzení věci Městským soudem v Praze

59. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
60. Oba žalobci i žalovaný k výzvě městského soudu v dalším řízení výslovně nevyjádřili nesouhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání, jejich souhlas s rozhodnutím bez jednání se tak presumuje podle § 51 odst. 1 s. ř. s. věty druhé. V řízení nevyvstala ani potřeba provést dokazování, neboť zásadní podklady jsou obsahem správních spisů správního orgánu I. stupně i žalovaného. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 9 Afs 8/2008). Žalobci

navrhované důkazy poté neshledal městský soud pro předmět věci za relevantní (k tomu viz níže). Osoba zúčastněná na řízení sice 30. 8. 2022 vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Platí však, že vzhledem k právům, které jí svědčí dle § 34 odst. 3 s. ř. s., osoba zúčastněná na řízení nemá právo na nařízení soudního jednání, pokud všichni účastníci řízení souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání a současně soud neshledá nutnost jednání nařizovat kvůli provádění dokazování (POSPÍŠIL, Petr. § 34 [Osoby zúčastněné na řízení]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 2012, sp. zn. 40 A 3/2012). O věci proto rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

61. Městský soud předesílá, že jednotlivé žalobní body sice vypořádal již v předchozích rozsudcích ze dne 8. 4. 2020 a ze dne 16. 9. 2020. V dalším řízení je však dle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 10 A 322/2020 – 128. Městský soud proto žalobní body vypořádal znovu v návaznosti na to, do jaké míry jeho dřívější právní názor ob stojí ve vztahu k závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu a s ohledem na to, zda procesní strany k těmto bodům uplatnily další stanoviska a argumenty.

Aktivní procesní legitimace žalobců

62. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že: „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“
63. Podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. platí, že: „[ž]alobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“
64. Oba žalobci shodně tvrdí, že na svých právech byli zkráceni nezákonným postupem žalovaného správního orgánu, konkrétně tím, že jim upřel právo být účastníky předcházejícího řízení o změně integrovaného povolení.
65. Žalobce 1) je městskou částí hl. m. Prahy, na jejímž území se nachází Skládky. Žalobce 1) konkrétně tvrdí, že změna, jejíž schválení bylo předmětem předcházejícího řízení o změně integrovaného povolení, byla změnou podstatnou, a měl tedy být účastníkem řízení o podstatné změně integrovaného povolení podle ustanovení § 19a ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o IPPC, podle kterého platí, že: „[ú]častníky řízení o vydání integrovaného povolení jsou vždy [...] obec, na jejímž území je nebo má být zařízení umístěno.“
66. Podle ustanovení § 2 odst. 1 věty druhé zákona o hl. m. Praze platí, že: „[ú]koly patřící do samosprávy městských částí [...] plní městské části v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem a Statutem hlavního města Prahy [...] a v rozsahu odpovídajícím potřebám městských částí.“ Podle ustanovení § 2 obecně závazné vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl.m.Prahy, v rozhodném znění (dále jen „Statut“) platí, že: „[d]o samostatné působnosti všech městských částí se nad rozsah stanovený zákonem svěřují záležitosti uvedené v příloze č. 2 této vyhlášky.“ Podle přílohy č. 2, bodu 51 Statutu spadá do samostatné

působnosti městských částí i uplatňování postavení účastníka řízení o vydání integrovaného povolení ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o IPPC.

67. Žalobce 2) je právnickou osobou s právní formou spolku podle ustanovení § 214 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Z článku I. stanov žalobce 2), dostupných ve spolkovém rejstříku a doložených k žalobě, městský soud zjistil, že žalobce 2) působí na území městské části Praha – Dáblice (bod 3) a sdružuje zastávce a ochránce životního prostředí k ochraně přírody a životního prostředí na území Dáblíc a rozvoji občanské společnosti v této oblasti (bod 4). Z článku III. stanov, který se zabývá cíli činnosti žalobce 2), městský soud ověřil, že hlavním posláním žalobce 2) je ochrana přírody a krajiny (bod 1), dalšími cíli pak jsou ochrana veřejného zdraví (bod 2), tvorba prostředí bezpečného z hlediska dopravy (bod 3), ochrana zeleně v obci (bod 4) a podpora projektů pro obnovitelnou energii (bod 5). Žalobce 2) konkrétně tvrdil, že změna, jejíž schválení bylo předmětem předcházejícího řízení o změně integrovaného povolení, byla změnou podstatnou, že řízení o ní bylo navazujícím řízením ve smyslu ustanovení § 9b zákona o EIA a žalobce 2) měl být účastníkem podle ustanovení § 9c odst. 3 písm. b) ve spojení s § 3 písm. i) bodem 2 zákona o EIA. Podpůrně žalobce 2) tvrdí, že i kdyby se nejednalo o podstatnou změnu, měl být účastníkem na základě ustanovení § 19a odst. 4 ve spojení s § 7 odst. 2 zákona o IPPC. Citovaná ustanovení shodně umožňují účast veřejnosti a to i ve formě spolků za účelem ochrany a prosazování zájmů týkajících se životního prostředí /srov. ustanovení § 3 písm. i) bod. 2 zákona o EIA, § 7 odst. 1 písm. e) či odst. 2 zákona o IPPC /.
68. Oba žalobci především namítají zkrácení práv potenciálního účastníka správního řízení. U obou žalobců je tedy přípustná aktivní legitimace podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., tj. legitimace k namítání zkrácení procesních práv možného účastníka řízení.
69. Oba žalobci nicméně uplatnili nejen námitky týkající se zkrácení jejich účastnických práv ve správním řízení. Pod žalobními body č. 2, 4 a 6 uplatnili také námitky, kterými napadají rovněž věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Městský soud se proto dále zabýval otázkou, zda žalobcům přísluší aktivní legitimace podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.
70. Napadené rozhodnutí, kterým podle tvrzení žalobce 1) bylo upřeno právo účasti ve správním řízení se všemi procesními důsledky tohoto postavení, tohoto žalobce nepochybně zkrátilo v právu na samosprávu, na příznivé životní prostředí a na spravedlivý proces. Žalobce č. 1) tak je aktivně legitimován i podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. je oprávněn vznášet hmotněprávní námitky vůči napadenému rozhodnutí.
71. V případě žalobce 2) jde o spolek, sdružení občanů, tj. jde o soukromoprávní korporaci. U těchto „environmentálních“ spolků se hmotnou legitimací již zabývala judikatura - Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2012-70 (a na to řada navazujících judikátů např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, čj. 1 As 176/2012-130, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295); tyto soudy stanovily podmínky, které musí spolky splňovat, aby se dala odvodit jejich hmotná aktivní žalobní legitimace ve správních řízeních, která se dotýkají jejich zájmů. Těmito podmínkami jsou dotčení na subjektivních právech spolku, dále místní vztah spolku k lokalitě či zaměření spolku na aktivitu, která má lokální opodstatnění.
72. Městský soud proto posoudil, zda žalobce 2) tyto podmínky v projednávané věci splňuje. Činnost žalobce 2), jak ji vymezují články I – III. stanov jak z roku 2015, tak v aktuálním

znění z roku 2019 (veřejně dostupné ve sbírce listin spolkového rejstříku dostupného na www.justice.cz) má prokazatelný místní vztah k řešené lokalitě, jelikož Skládky bezpochyby může mít vliv k ochraně přírody a životního prostředí a ochrany zdraví v území, v jehož rámci žalobce 2) působí (území městské části Praha – Ďáblice). Městský soud dále ze správního spisu i z nesporných tvrzení účastníků ověřil, že případné prodloužení Skládky se hmotněprávní sféry žalobce 2) dotknout bezpochyby může, neboť provoz Skládky (tj. její lokace a činnosti související se samotným skládkováním) do předmětného území se dotýká činnosti žalobce 2). Tím je tedy splněna podmínka dostatečně silného vztahu žalobce 2) k předmětnému území i k dané aktivitě.

73. Oběma žalobcům napadené rozhodnutí zasáhlo i do jejich hmotných práv, které jim přísluší. Podle názoru městského soudu proto oběma žalobcům svědčí aktivní procesní legitimace i podle výše citovaného ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Ostatně o rozsahu aktivní procesní legitimace ani jednoho ze žalobců doposud nevystalo žádného sporu.

74. Žaloba je tedy přípustná ve všech žalobních bodech.

Trvající právní zájem žalobců a ochrana dobré víry FCC (osoby zúčastněné na řízení)

75. Předtím, než městský soud přistoupí k posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních bodů, vyjádří se k opakovaným námitkám, kterými osoba zúčastněná na řízení poukazovala na to, že žalobci na výsledku nynějšího řízení už nemají žádný právní zájem a že by soud měl při posouzení důvodnosti žaloby zohlednit rovněž ochranu dobré víry společnosti FCC.

76. K tomu prvnímu Nejvyšší správní soud již v bodě 15 rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 10 As 322/2020 – 128 uvedl, že rozhodnutí magistrátu i po vypršení prodloužené doby skládkování existovalo a bylo způsobilým předmětem soudního řízení. Není podstatné, že se jeho právní účinky plynutím doby vyčerpaly. I v takovýchto případech trvá pravomoc správních soudů rozhodovat o napadeném rozhodnutí (k tomu srov. inspirativně rozsudky ze dne 21. 7. 2005, čj. 7 Azs 101/2005 - 46, č. 1404/2007 Sb. NSS, ze dne 10. 10. 2018, čj. 9 Azs 182/2018-21, body 20 a 21, resp. ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014 - 41, č. 3367/2016 Sb. NSS, Nová Ruda, např. bod 19).

77. K druhé námitce v odst. 16 stejného rozhodnutí Nejvyšší správní soud již jen stručně konstatoval, že v tomto případě nemá smysl sáhodlouze posuzovat význam dobré víry ve správním soudnictví. Takovýto výklad by byl jen čistě akademický. Na základě rozhodnutí Soudního dvora EU totiž padá argumentace, se kterou městský soud žalobcům vyhověl.

78. Společnost FCC princip ochrany své dobré víry staví do situace, kdy by měl městský soud žalované rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. V této situaci má osoba zúčastněná na řízení za to, že by i přes možnou nezákonnost rozhodnutí mělo být toto rozhodnutí zachováno kvůli ochraně práv společnosti nabytých v dobré víře.

79. Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 – 102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.“

80. Zásada ochrany dobré víry, jak ji vnímá ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy. Platí totiž, že na rozhodnutí se hledí na správné a zákonné až do doby, než bude zákonem předvídaným způsobem orgánem veřejné moci zrušeno (např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, dostupný na www.nssoud.cz).

81. O nutnosti vzít v potaz nejen nezákonnost rozhodnutí, ale též práva nabytá v dobré víře pojednává judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní „[i] v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé“ (rozsudek ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162). „Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn“ (rozsudek ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79, bod 23, podtržení doplněno).
82. Z posledně uvedeného vyplývá, že toto pravidlo – ponechání nezákonného rozhodnutí - při rozhodování ve veřejné správě neplatí jako obecné. Právní řád totiž jen zcela výjimečně (a proto jen výslovně) umožňuje rozhodujícímu správnímu orgánu zohlednit ochranu práv nabytých v dobré víře. Takto se odkazovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/16 a rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 36/2009, 2 As 241/2014 týkaly hodnocení okolností dobré víry účastníka právě v případech dle § 94 odst. 4 správního řádu, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 126/2013, 8 Afs 85/2007 se týkal hodnocení aplikace § 2 odst. 3 a též § 84 odst. 3 správního řádu, které legitimní očekávání nebo dobrou víru v přezkumném (správním) řízení rovněž umožňují zohlednit. I odkazovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01 se týkal ochrany dobré víry v presumpci správnosti správních aktů a důsledků rozhodování jen na úrovni správních orgánů.
83. Soudní řád správní oproti tomu neumožňuje zohlednit, že osoba jednající s důvěrou v platnost napadeného správního aktu požívá ochrany dobré víry a neumožňuje ponechat proto nezákonné rozhodnutí v platnosti a účinnosti. Soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž je přezkoumávána zákonnost takového rozhodnutí, může žalobu toliko zamítnout, není-li důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), popř. žalované rozhodnutí zrušit pro nezákonnost nebo pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Proto dospěli by soud v dané věci k závěru, že žaloba je důvodná, nezbylo by mu, než zrušit nezákonné rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. S případnými nároky, které by vyvstaly z nezákonného rozhodnutí, by se pak poškozená osoba musela obrátit k postupu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.
84. Městský soud je ve stručnosti tedy toho názoru, že při svém rozhodování by nemohl zohlednit ochranu dobré víry společnosti FCC v platnost a účinnost napadeného rozhodnutí (městský soud ponechává stranou, že společnost FCC žádné konkrétní práva nabytá v dobré víře nespecifikovala).

První žalobní bod

85. V první části prvního žalobního bodu žalobce 1) namítl, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s otázkou jeho účastenství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o IPPC a že ačkoliv žalobce 1) také podal odvolání, není o něm v napadeném rozhodnutí ani zmínka.
86. Z odvolání žalobců ze dne 11. 1. 2016 proti prvostupňovému rozhodnutí vyplývá, že to bylo podáno jako společné za oba účastníky. Oba žalobci v bodu 1 tohoto odvolání poukázali na novelu zákona o EIA zákonem č. 39/2015 Sb. spočívající v zavedení institutu navazujícího řízení a tvrdili, že změna integrovaného povolení je navazujícím řízením. V bodu 2 tohoto odvolání uvedli, že jsou osobami, jejichž práva se vydáním prvostupňového rozhodnutí přímo dotklo, konkrétně v právu na ochranu přírody, krajiny a životního prostředí, jejichž ochrana je hlavním cílem činnosti žalobce 2) ve smyslu ZOPK, další prodloužení fungování Skládky a třídění odpadu má v odvolání popsané negativní vlivy, žalobci (tehdy odvolatelé) jsou tak oprávněni k účasti na řízení podle ustanovení § 9c zákona o EIA. Žalobci namítli, že se nemohli přihlásit ve smyslu odst. 3 uvedeného ustanovení, protože je správní orgán I. stupně řádně neinformoval o zahájení tohoto řízení. V rámci bodu 2 odvolání žalobci dále uvedli, že i kdyby šlo o nepodstatnou změnu podle ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC, je vadou, že se správní orgán I. stupně nezabýval možnými účastníky podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC.
87. Bod 3 odvolání se dle svého obsahu týká žalobce 2). Jako odvolatel – spolek uvedl, že v ustanovení § 9c odst. 4 zákona o EIA je upraveno právo dotčené veřejnosti podat odvolání bez ohledu na účast v prvostupňovém řízení a že dotčenou veřejností se rozumí osoba, která může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčena na svých právech nebo povinnostech, nebo právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informace o navazujícím řízení podle ustanovení § 9b odst. 1 zákona o EIA; k tomu žalobce 2) uvedl, že vznikl před více než 3 lety.
88. Bod 4 odvolání se týká pouze argumentace, že byla zachována lhůta k podání odvolání opominutého účastníka. V bodu 5 odvolání žalobci společně uvedli, že prodloužení povolení považují za podstatnou změnu v užívání zařízení a toto tvrzení blíže odůvodnili. Ostatní body odvolání 6-11 nejsou podle názoru městského soudu pro tuto část prvního žalobního bodu zásadně významné.
89. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že jde o rozhodnutí ve věci podání žalobce 1) i žalobce 2), specifikoval, z jakého data toto odvolání pochází, kdo jej zaslal, čeho se týká a specifikoval odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí. Ve výroku žalovaný poté uvedl, že: „[p]odle ust. § 92 odst. 1 správního řádu se nepřipustné odvolání (které bylo obsahem shora citovaného podání) zamítá.“
90. V části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zavedl zkratku: „[k] podání „Občanského sdružení pro Dáblice“ (dále jen „Podání“)“ a tento pojem opakovaně použil i ve zbytku napadeného rozhodnutí. To dále neobsahuje žádné odlišení podání žalobce 2) od podání žalobce 1) /jako např. „podání Městské části Praha-Dáblice“/. Na str. 16 napadeného

rozhodnutí žalovaný konstatoval, že „13. změna integrovaného povolení Skládky není podstatnou změnou v užívání, Občanské sdružení pro Ďáblice tudíž není ve smyslu § 7 a § 19a odst. 4 zákona o IPPC účastníkem řízení, podání spolku Občanské sdružení pro Ďáblice je nepřipustným odvoláním a zamítá se“. Obdobný závěr ohledně odvolání žalobce 1) tj. Městské části Praha - Ďáblice v napadeném rozhodnutí není. Z rozdělovníku v závěru napadeného rozhodnutí je však patrné, že bylo doručováno do vlastních rukou obou žalobců prostřednictvím společného právního zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

91. Z formulace výroku napadeného rozhodnutí nicméně podle názoru městského soudu jasně vyplývá, že se věcné zamítnutí vztahuje na odvolání obou žalobců – žalovaný zde totiž výslovně uvádí, že zamítá nepřipustné odvolání, které bylo obsahem podání žalobců 1) a 2).
92. Co se týče odůvodnění, žalovaný obsahově odvolání žalobce 1) podle názoru městského soudu zcela jistě vypořádal implicitně tím, že vypořádal všechny společně uplatněné odvolací námitky. Oba žalobci dovozovali svá účastenství v řízení o 13. změně integrovaného povolení ve většině ze stejných důvodů – ve zkratce, (i.) že řízení o změně bylo navazujícím řízením ve smyslu zákona o EIA a svědčilo jim tedy účastenství podle ustanovení § 9c zákona o EIA (body 1, 2 a 3 odvolání) a (ii.) že se jednalo o podstatnou změnu záměru. Bod 3 odvolání se dle svého obsahu týkal pouze žalobce 2) coby zástupce dotčené veřejnosti.
93. Prvotní námitku ad (i.) výše, že řízení o změně bylo navazujícím řízením ve smyslu zákona o EIA, žalovaný vypořádal na str. 3-7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zejm. odůvodnil, že navazujícími řízeními nejsou řízení o změně integrovaného povolení z důvodu jiné než podstatné změny zařízení. Námitku ad (ii.) výše, že se jednalo o podstatnou změnu, žalovaný vypořádal na str. 8-10 napadeného rozhodnutí, kde zejm. odůvodnil, že se v posuzovaném případě nejedná o změnu, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví, tj. uzavřel, že se nejedná o podstatnou změnu a tím byl dán zúžený okruh účastníků dle § 19a odst. 4 zákona o IPPC. Otázku možného účastenství dle § 7 odst. 2 zákona o IPPC žalovaný vypořádal na straně 7 napadeného rozhodnutí tím, že složkovým předpisem není ZOKP, § 7 odst. 2 zákona o IPPC se na daný případ nevztahuje, samostatné právo spolku (žalobce 2) podat odvolání bylo vypořádáno na straně 8 napadeného rozhodnutí s tím, že nešlo o navazující řízení.
94. Jestliže lze výslovně identifikovat ze závěru napadeného rozhodnutí, že žalovaný vypořádal tyto ryze právní námitky vůči žalobci 2), je zjevné, že implicitně je v té společné části podle městského soudu vypořádal i vůči žalobci 1). Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom srozumitelně neztotožnil s argumenty, na kterých žalobci svá tvrzení stavěli. Již ze samotného faktu, že oba žalobci podali proti napadenému rozhodnutí správní žalobu a v ní oba polemizují se závěry žalovaného ohledně nepřipustnosti jejich účastenství v řízení o změně (resp. nepřipustnosti odvolání), vyplývá, že pro oba žalobce bylo srozumitelné, z jakých důvodů žalovaný zamítl jejich odvolání jako nepřipustné.
95. Logickým důsledkem stěžejního názoru zastávaného žalovaným, že se v případě změny Skládky nejednalo o podstatnou změnu, je pak i to, že žalovaný nepřisvědčil žalobci 1) v postavení účastníka podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o IPPC /tj. tím nepřipustil žalobce 1)- obec, městskou část jako účastníka řízení o integrovaném povolení/.

Žalovaný se tedy implicitně vypořádal i s tímto, jinak výslovně neuplatněným, tvrzením žalobce 1) - z výše uvedené rekapitulace odvolání žalobců totiž vyplývá, že žalobce 1) v odvolání výslovně netvrdil, že měl být účastníkem řízení podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o IPPC, oba žalobci v odvolání výslovně odvozovali postavení účastníků z ustanovení § 9c zákona o EIA. Implicitní vypořádání námitek je přitom judikaturou vyšších soudů akceptováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 – 38 či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72).

96. Městský soud se tedy neztotožnil se žalobci v tom, že by se žalovaný nezabýval účastenstvím žalobce 1) a že odvolání žalobce 1) nebylo vůbec vypořádáno, neboť to bylo vypořádáno implicitně. Zároveň je však třeba dodat, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně absentují výslovné závěry úvah žalovaného vztahované k žalobci 1). Městský soud je však toho názoru, že absence těchto závěrů představuje méně závažnou vadu napadeného rozhodnutí. V případě zrušení napadeného rozhodnutí by totiž žalovaný tuto vadu napravit doplněním krátké části odůvodnění, avšak na věci ani na stěžejních důvodech, pro které účastenství žalobce 1) žalovaný nepřipustil, by se stejně nic nezměnilo. Proto se podle názoru městského soudu jedná o dílčí nedostatky odůvodnění, které nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, ze kterého vyplývá, že „[n]epřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“). První část prvního žalobního bodu není důvodná.
97. Ve druhé části prvního žalobního bodu a shodně v závěru druhého žalobního bodu žalobci namítli, že v napadeném rozhodnutí chybí jakékoliv věcné odůvodnění názoru správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, že „[o] podstatnou změnu v zařízení se nejedná ani v případě, kdy do provozního řádu je zapracována podmínka maximálního množství odpadu, který lze uložit na skládku jako materiál pro technické zabezpečení skládky (TZS) z 25 obj. % na 20 hm. % v kalendářním roce, schválená 12. změnou integrovaného povolení na základě změny zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a doplnění přílohy č. 15, která byla nedopatřením vyňata z provozního řádu.“
98. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí jistě nevysvětlil, co je technické zabezpečení skládky a jaký dopad bude mít v konkrétním případě změna v množství materiálu použitelného pro technické zabezpečení Skládky na životní prostředí či lidské zdraví, co je předmětem doplnění přílohy č. 15 provozního řádu a na základě čeho dospěl k závěru, že se nejedná o podstatné změny ve smyslu ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC.
99. Městský soud však ze správního spisu zjistil, že žalobci tuto námitku v odvolacím řízení neuplatnili. Tuto část prvostupňového rozhodnutí nenapadenou odvolacími námitkami tak žalovaný v odvolacím řízení nebyl (v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu) povinen přezkoumávat a žalobci zde nevyčerpali řádné prostředky obrany ve správním řízení. Současně platí, že „soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Vyčerpání právních výtek ve správním řízení před podáním žaloby u soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudu do správního řízení. Účastník správního řízení má tedy zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a

teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 66/2006-100 či obdobně rozsudek ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007-66).

100. Žaloba je v této části nepřijatelná /srov. § 68 písm. a) s. ř. s./.
101. Ve třetí části prvního žalobního bodu žalobci namítli, že napadené rozhodnutí dotváří nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí – např. v otázkách řešených v odvolací námitce č. 10 a v charakteristice účastníků řízení s tím, že podle žalobců se měl prvostupňový orgán přezkoumatelným způsobem zabývat všemi kategoriemi možného účastenství podle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 zákona o IPPC.
102. Žalobci vymezili tuto svoji námitku velmi obecně a městskému soudu z ní nevyplývá, jak tímto postupem žalovaného byli žalobci zkráceni na svých právech. Městský soud se jí proto zabýval v míře obecnosti, v jaké ji vznesli sami žalobci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
103. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci v rámci odvolací námítky č. 10 namítli vadu nesprávně zjištěných skutkových okolností věci – v rozhodnutí o odvolání proti 9. změně integrovaného povolení (tj. v jiném předcházejícím řízení) se totiž uvádí zbytková volná kapacita Skládky ke dni 2. 12. 2013 ve výši 29.137 m³ (tj. 34.090 t) a prvostupňové rozhodnutí ke dni 5. 11. 2015 uvádí kapacitu 38.159 m³, což je 51.515 t. Po dvou letech tedy došlo ke zvýšení kapacity Skládky takřka o polovinu, aniž by byla Skládka rozšířena. Žalobci tímto poukazují na rozpor v údajích o volné kapacitě Skládky ve dvou odlišných rozhodnutích.
104. Žalovaný k tomu na str. 14-15 napadeného rozhodnutí nejprve obecně uvedl, že údaje o kapacitě takto velké skládky nejsou ze své podstaty přesné - např. dochází k sedání odpadu, což vede ke snížení hustoty odpadu a k nejistotě ohledně odhadu volné kapacity. K přírůstku, což je právě namítaný případ, však docházet z těchto důvodů nemůže. Žalovaný pak shrnul, že správní orgán I. stupně tuto nepřesnost prověřil a na základě informací doplněných společností FCC zjistil, že právě prvotní údaj o kapacitě v odůvodnění 9. změny integrovaného povolení v roce 2013 byl uveden chybně, zaměřeno bylo 94.403 m³. Zároveň je však podle žalovaného pro posouzení této námítky podstatné, že ani touto chybou nedošlo k překročení meze povolené zabezpečenou plochou Skládky a projektovaným tvarem skládkového tělesa.
105. Městský soud k tomu ze správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně ke stanovení zbývajících kapacity skládky ke dni podání žádosti disponoval podkladem, jímž bylo 21. geodetické zaměření ze dne 16. 6. 2015 od společnosti Pyöry Enviroment, a.s. Tento podklad vypovídá o zaměření současného stavu skládky, vytvoření digitálního modelu skládky, výpočtu zbývajících objemu od posledního měření včetně zohlednění výškově převýšené kopule, výpočtu přírůstku objemu zaplnění skládky od posledního měření. Dále je ve správním spise založena komunikace mezi správním orgánem I. stupně a společností FCC (e-mail Mgr. A. Z., Csc., pracovnice správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2015 a odpověď na tento e-mail od D. N., pracovnice společnosti FCC ze dne 2. 12. 2015), z níž vyplývá „dovysvětlení“ zaměření zbývajících kapacity skládky. Z uvedeného pak vyplývá, že hodnota 29.137 m³ měla v 9. integrovaném povolení vypovídat o volné kapacitě v prostoru ukládání, nikoliv o zbytkové volné kapacitě skládky ke dni 2. 12. 2013.

106. Chybné uvedení (zaměření) zbytkové volné kapacity skládky se nicméně týkala rozhodnutí o 9. změně integrovaného povolení. Stanovení zbytkové volné kapacity Skládky v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí však vycházelo z výše uvedených podkladů, které si správní orgán I. stupně vyžádal nově v rámci řízení o 13. změně integrovaného povolení (srov. strana 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí), tj. z odlišných podkladů, než ze kterých správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o 9. změně integrovaného povolení. Správnost stanovení zbytkové volné kapacity Skládky v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí tak nebyla ovlivněna předchozí chybou v rozhodnutí o 9. změně integrovaného povolení. Ostatně správnost tohoto pozdějšího stanovení volné kapacity skládky žalobci nijak nezpochybňují. Prvostupňové i napadené rozhodnutí proto v této části nepochybně ob stojí a ob stojí tak odůvodnění žalovaného, který poukazoval na základní skutečnost, že ani touto chybou nebyly překročeny mezní limity skládky, tj. žalovaný neshledal v této chybě vadu, která by měla vést ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
107. K námitce, že se prvostupňový orgán měl přezkoumatelným způsobem zabývat všemi kategoriemi možného účastenství podle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 zákona o IPPC, městský soud uvádí následující.
108. Ze str. 5 prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně v souladu se svým stěžejním názorem, že jde o nepodstatnou změnu, považoval za účastníka podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o IPPC pouze společnost FCC, provozovatele skládky. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí dále vycházel ve shodě s názorem správního orgánu I. stupně z toho, že řízení o změně integrovaného povolení z důvodu jiné než podstatné změny zařízení není navazujícím řízením ve smyslu zákona o EIA a že se v posuzovaném případě nejedná o podstatnou změnu. Tato úvaha pak předurčuje rozsah okruhu účastenství jiných subjektů. Je totiž zřejmé, že pokud byl žalovaný v souladu s prvostupňovým rozhodnutím toho názoru, že je zde na místě vést toliko řízení o nepodstatné změně, okruh účastníků řízení byl v souladu s tímto právním názorem užší a v souladu s tímto přístupem nezahrnul žalovaný žalobce 1) a 2) mezi účastníky řízení. Žalovaný tak přezkoumatelně a srozumitelně postupoval při určení okruhu účastníků v souladu se svým právním názorem.
109. Městský soud na závěr této části rozsudku připomíná, že správní řízení tvoří jeden celek a lze proto připustit, aby odvolací správní orgán rozvedl a doplnil odůvodnění správního orgánu prvního stupně, ztotožní – li se s jeho výrokem a za předpokladu, že neporuší zásadu dvojinstančnosti správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). V projednávané věci však žalovaný, jakkoliv doplnil oproti prvostupňového rozhodnutí v této části odůvodnění, ve skutečnosti tím jen potvrdil názor správního orgánu I. stupně, se kterým byl ve shodě, že užší rozsah účastenství /tj. bez žalobců 1) a 2)/ je zde dán tím, že jde o nepodstatnou změnu záměru. K odvolací námitce žalobců tedy nijak zásadně neměnil a nedotvářel názor správního orgánu I. stupně, proti čemuž by se ve správním řízení žalobci již nemohli domáhat ochrany. Doplnění odůvodnění v rámci odvolacího řízení tak v projednávané věci neporušuje zásadu dvojinstančnosti správního řízení.
110. Městský soud tak neshledal ve vypořádání odvolací námítky č. 10 žádnou vadu. Neshledal nepřezkoumatelnost (nedostatek odůvodnění) napadeného rozhodnutí ani v tom, že správní orgány opomněly posouzení účastníků podle ustanovení § 7 odst. 1 i 2 zákona o IPPC - posouzení a odůvodnění otázky účastenství v řízení vycházelo z právního názoru

správních orgánů o stěžejní otázce, která předurčovala okruh účastníků řízení. Pokud v souladu s tímto právním názorem byl žalovaný toho názoru, že je zde vedeno řízení, v němž žalobcům postavení účastníků nesvědčí, bylo nadbytečné, aby se zabýval účastenstvím žalobců, které vyplývalo z jiného typu řízení. Městský soud podotýká, že věcnou správnost stěžejního právního názoru o tom, zda v projednávané věci šlo o nepodstatnou změnu a zda tak ob stojí úžeji vymezený okruh účastníků (tj. bez žalobců), posoudí níže v rámci posouzení důvodnosti druhého žalobního bodu.

Druhý žalobní bod

111. V rámcí druhého žalobního bodu je spor o to, zda je 13. změna integrovaného povolení podstatnou ve smyslu ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC. Posouzení, zda tato změna zařízení je podstatná, je pro řešenou věc stěžejní, neboť od odpovědi na tuto otázku se odvíjí okruh potenciálních účastníků řízení o změně integrovaného povolení. Na posouzení této otázky tedy závisí, zda žalobci měli být účastníky řízení o 13. změně integrovaného povolení.

112. Integrovaným povolením se podle § 2 písm. g) zákona o IPPC rozumí „*rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky k provozu zařízení, a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují*“. Pokud jde o vymezení zařízení, k jejichž provozu je nezbytné získat integrované povolení, to vyplývá z ustanovení § 1 zákona o IPPC. Podle tohoto ustanovení je „*účelem zákona v souladu s právem Evropské unie, dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku uplatněním integrované prevence a omezování znečištění vznikajícího činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu*“. Podle přílohy 1 zákona o IPPC – Kategorie činností – bodu 5 „*Nakládání s odpady*“ platí, že takovou činností jsou „*[s]kládky, které přijímají víc než 10 t odpadu denně nebo mají celkovou kapacitu větší než 25 000 t odpadu, s výjimkou skládek inertního odpadu*.“ /srov. bod 5.4 Přílohy/

113. Podle ustanovení § 19a odst. 1, 2 a 4 zákona o IPPC platí, že:

„(1) Dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo na základě přezkumu podle § 18 a 19 k závěru, že se jedná o podstatnou změnu zařízení, vyzve provozovatele zařízení, aby úřadu ve lhůtě, kterou stanoví, podal žádost o změnu integrovaného povolení, přičemž může stanovit, které náležitosti žádosti se nevyžadují. V řízení se postupuje obdobně podle § 3 až 15.

(2) Provozovatel zařízení může v rámci ohlášení plánované změny v zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) přímo podat žádost o změnu integrovaného povolení. Dojde-li úřad k závěru, že se jedná o podstatnou změnu zařízení, v řízení se dále postupuje obdobně podle § 3 až 15. Pokud úřad dojde k závěru, že se nejedná o podstatnou změnu v zařízení, pokračuje v řízení o žádosti podle odstavce 4 a správního řádu. [...]

(4) Nejedná-li se podle závěru úřadu o podstatnou změnu zařízení, jsou účastníky řízení o změně integrovaného povolení zahájeného podle odstavce 2 nebo 3 subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) a v § 7 odst. 2. [...]“ (podtržení doplněno městským soudem).

114. Podle ustanovení § 7 zákona o IPPC platí, že:

„(1) Účastníky řízení o vydání integrovaného povolení jsou vždy

a) provozovatel zařízení,

b) vlastník zařízení, není-li provozovatelem zařízení,

c) obec, na jejímž území je nebo má být zařízení umístěno,

d) kraj, na jehož území je nebo má být zařízení umístěno,

e) občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí, pokud se jako účastníci písemně přihlásily úřadu do 8 dnů ode dne zveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti podle § 8.

(2) Za účastníka řízení se považuje také ten, kdo by jím byl podle zvláštních právních předpisů, není-li již jeho postavení účastníka vymezeno v odstavci 1.“

115. Z ustanovení § 19a odst. 1, 2 a 4 zákona o IPPC vyplývá, že pokud jde dle posouzení úřadu o podstatnou změnu, byly by účastníky řízení všechny subjekty podle celého ustanovení § 7 zákona o IPPC; naopak, pokud by šlo o nepodstatnou změnu zařízení, byly by účastníky řízení o změně integrovaného povolení pouze subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) a v § 7 odst. 2 zákona o IPPC.

116. Samotný pojem „podstatná změna“ je pak definován v ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC, podle kterého platí, že podstatnou změnou se rozumí „změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí; za podstatnou změnu se vždy považuje

1. změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu“ (pozn. městského soudu – další body 2 a 3 citovaného ustanovení nejsou pro posuzovanou věc relevantní).

117. Z ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC vyplývá, že změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, kterým je provozována činnost podle Přílohy 1 zákona o IPPC bude podstatnou změnou ve dvou případech. Za prvé, pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, pak se jedná o podstatnou změnu vždy; za druhé, pokud příslušná změna může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí – v těchto případech je nezbytné, aby správní orgány svůj závěr dostatečně skutkově podložily.

118. Městský soud v Praze byl ve svých předchozích rozsudcích ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 A 116/2016 – 73 a ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 A 116/2016 – 143, toho názoru, že 13. změna integrovaného povolení mohla představovat podstatnou změnu rozsahu Skládky. To protože tato změna přinesla prodloužení doby povolení skládky o 2 roky, povolení stanovilo soubor závazných podmínek provozu zařízení – např. stanovení emisních limitů pro vypouštění vody odpadních vod do povrchových vod a limity hluku atp., povolení uložilo společnosti FCC činit opatření k ochraně ovzduší (bod 4.1), k ochraně půdy, podzemních a povrchových vod (bod 4.2) – mj. s emisními limity, či uložilo činit opatření pro předcházení haváriím a omezení jejich případných následků (bod 7). Soud byl toho

názoru, že bylo-li určité zařízení povoleno integrovaným povolením jen na určité předem definované období, tj. tento zařízením působený a úředně povolený zásah do životního prostředí byl od počátku časově limitován, pak prodloužení rozsahu záměru v čase nad původně povolené období nepochybně představuje prodloužení zásahu do životního prostředí. Jinými slovy - omezení původní doby povolení znamená, že se zásahem zařízení do životního prostředí po uplynutí platnosti povolení *a priori* nebylo uvažováno a že vliv na životní prostředí byl posuzován jen na dobu platnosti tohoto povolení.

119. Soud shledal, že prodloužení doby provozování Skládky znamenalo umožnění další navážky a uskladnění odpadu a prodloužení provozu Skládky se všemi výše zmíněnými omezeními a podmínkami jejichž účelem bylo ochránit životní prostředí resp. minimalizovat negativní vlivy provozem Skládky. Na jedné straně tak sice neměla být kapacita Skládky navyšována a její provoz měl proběhnout ve stávajících kapacitních mezích a Skládka měla být pouze „doplněna“ na své maximum. Fakticky však šlo také o prodloužení zásahu do životního prostředí již zmíněnými faktory na další dobu, kdy již k tomuto zásahu původně dojít ani nemělo.
120. Podle původního názoru městského soudu podstatnost změny z hlediska ustanovení § 2 písm. i) věty za středníkem bodu 1 zákona o IPPC, správní orgány obou stupňů posoudily věcně nesprávně, když v rámci posouzení změny rozsahu zařízení nezohlednily také prodloužené a původně neuvažované a nepovolené působení vlivů Skládky na životní prostředí tj. z hlediska běhu času.
121. Městský soud byl rovněž toho názoru, že podstatnost změny z hledisek podle ustanovení § 2 písm. i) věty před středníkem bodu 1 zákona o IPPC, správní orgány obou stupňů posoudily nedostatečně, když v rámci posouzení změny rozsahu zařízení nezohlednily vlivy prodlouženého působení vlivů Skládky na životní prostředí a lidské zdraví a nehodnotily, zda prodloužením doby platnosti povolení dojde též ke změně vlivů na životní prostředí a lidské zdraví.
122. Tyto závěry městského soudu překonal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 10 As 322/2020 – 128. Dle tohoto rozsudku závěry městského soudu ohledně prodloužení doby skládkování jako podstatné změny zařízení nemohou obstát s ohledem na rozsudek Soudního dvora EU o předběžné otázce ve věci C-43/21, *FCC Česká republika*. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že podle čl. 3 odst. 9 směrnice 2010/75/EU je „podstatnou změnou“ změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení, spalovacího zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Čl. 20 odst. 3 směrnice pak doplňuje [podobně jako bod 1 v § 2 písm. i) zákona], že každá změna povahy, funkce či rozsahu zařízení se považuje za podstatnou, pokud sama o sobě dosahuje kapacitních prahových hodnot stanovených v příloze I (prahové hodnoty český zákon upravil shodně jako bod 5.4 přílohy I směrnice). Soudní dvůr dospěl k závěru, že změnu zařízení lze považovat za podstatnou, jen pokud jsou současně splněny obě podmínky v čl. 3 odst. 9 směrnice: „*změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení totiž není ‚podstatná‘ ve smyslu čl. 3 bodu 9 směrnice 2010/75, nemůže-li mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Skutečnost, že určitá změna může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí, naopak nestačí k tomu, aby se jednalo o změnu ‚podstatnou‘ ve smyslu této směrnice. Kdyby tomu tak bylo, neupřesňoval by unijní normotvůrce, že podstatnou změnou je změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení*“ (bod 34 cit. rozsudku).

123. Nejvyšší správní soud uzavřel, že prodloužení doby skládkování o 2 roky, ale beze změny celkových rozměrů skládky či její kapacity (byť s sebou ponese pokračující zásah do životního prostředí), není podstatnou změnou zařízení podle § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci. Nemůže totiž jít o změnu v povaze, funkci či rozsahu zařízení. Není tak nutné zkoumat, zda může mít změna nepříznivé účinky na životní prostředí, zda jsou významné či zda už se s nimi dříve v povolení činnosti počítalo. Stejně tak není prostor zkoumat, zda samotná změna znamená dosažení prahových hodnot v příloze I zákona.
124. Druhý žalobní bod tak s ohledem na výše uvedené není důvodný.
125. Vzhledem k závěrům Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že 13. změna integrovaného povolení o prodloužení Skládky není změnou v povaze, funkci či rozsahu zařízení a tudíž není nezbytné posoudit vliv prodloužení na životní prostředí či lidské zdraví, jsou nadbytečné i žalobci navržené důkazy „*Hodnocení vlivu záměru II. etapa skládky odpadů Ďáblice – rozšíření na veřejné zdraví, 2007, MUDr. Helena Kazmarová*“ (hodnocení se týká posouzení vlivů na životní prostředí rozšíření skládky o sektor 26) a článek „*Bydlení vedle skládky Vám zkrátí život*“, *Odpady 9/2016*“. Navíc – jakkoli se jedná o podklady k vlivům skládky na životní prostředí a lidské zdraví - námitky mj. obou žalobců proti následnému stanovisku ministerstva k posouzení vlivů na životní prostředí při rozšíření Skládky o sektor 26 jsou vypořádány v rámci rozhodnutí ze dne 15. 4. 2009, č. j. S-MHMP-761847/2008/OOP-VIII-135/R-12/09/Hor, které je tak žalobcům, žalovanému i osobě zúčastněné na řízení nepochybně známo (viz dále). Toto rozhodnutí je součástí správního spisu. Městský soud proto dokazování těmito podklady neprovedl.

Třetí žalobní bod

126. Ve třetím žalobním bodu žalobci namítli, že 13. změna integrovaného povolení měla být navazujícím řízením a že správní orgán I. stupně měl dodržet povinnosti vyplývající ze zákona o EIA (informovat, umožnit účast veřejnosti, zohlednit výstupy procesů EIA). K tomu žalobci odkázali na body 1-3 odvolání ze dne 11. 1. 2016 a na čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy.
127. Podle správních orgánů obou stupňů řízení o 13. změně integrovaného povolení pro Skládku nebylo navazujícím řízením ve smyslu zákona o EIA z toho důvodu, že se v případě 13. změny integrovaného povolení jednalo o nepodstatnou změnu ve smyslu zákona o IPPC. Městský soud v rozsudcích ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 A 116/2016 – 73 a ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 A 116/2016 – 143 shledal, že v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí i ve správním spisu absentují podstatné rozhodovací důvody k otázce, zda řízení o integrované prevenci mělo být vedeno v režimu navazujícího řízení, neboť tato otázka se odvíjí od toho, zda 13. změna integrovaného povolení byla podstatná ve smyslu parametrů podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o IPPC.
128. Nejvyšší správní soud v odst. 41 rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 10 As 322/2020 – 128 vyložil, že řízení o změně integrovaného povolení nemohlo být tzv. navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí z toho důvodu, že předmětná změna integrovaného povolení nebyla změnou podstatnou. Současně však městskému soudu do dalšího řízení v odst. 43 svého rozsudku uložil, aby posoudil, zda z žaloby či jiných vyjádření žalobců neplynou jiné argumenty pro vedení navazujícího řízení než ty založené na podstatnosti změny zařízení, které již ve smyslu rozsudku Soudního dvora C-43/21, FCC Česká republika (dále též „*rozsudek SDEU*“), nemohou obstát.

129. Městský soud v dalším řízení vycházel ze znění § 3 písm. g) zákona o EIA účinného v době rozhodování žalovaného (21. 4. 2016). To znělo následovně: Pro účely tohoto zákona se rozumí „g) navazujícím řízením takové řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů 1a), které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona,“. Nenormativní poznámka 1a) odkazuje příkladmo na „zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.“
130. Účelem posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona EIA je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí s cílem posoudit co nejkomplexněji dopady záměru ještě před jeho realizací (viz § 1 odst. 3 zákona EIA a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, čj. 6 As 91/2018-74). V případech záměrů podléhajících posouzení EIA je řízení o vydání integrovaného povolení (IPPC) tzv. navazujícím řízením ve smyslu § 3g písm. g) zákona EIA. Účelem integrovaného povolení (IPPC) je integrovat jednotlivá povolení vydávaná podle tzv. složkových předpisů na ochranu životního prostředí a stanovit podmínky pro provoz příslušného zařízení (často s velkým množstvím navazujících činností a spojených technologických jednotek), a to včetně provozu činností přímo spojených s provozem tohoto zařízení v místě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, čj. 5 As 49/2005-129, a ze dne 3. 12. 2015, čj. 9 As 113/2015-42 či ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019 - 69).
131. Městský soud v Praze byl ve svých předchozích rozsudcích ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 A 116/2016 – 73 a ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 A 116/2016 – 143 a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 10 As 322/2020 – 128 (odst. 29) toho názoru (a mezi stranami je to nesporné), že samotný záměr Skládky podléhal posouzení dle zákona o EIA. Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o EIA a přílohy 1 Kategorie I bodů 10. 1 totiž platilo, že záměrem podléhajícím vždy posouzení je mj. zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním. Pouze pro úplnost městský soud dodává, že podle bodu 10.2 podléhá vždy posouzení též zařízení odstraňování nebo využívání ostatních odpadů spalováním nebo fyzikálně-chemickou úpravou s kapacitou nad 100 tun/den (to však není případ Skládky, jejíž záměr náležel pod kategorii 10.1).
132. Co se týče změn tohoto záměru, ty podléhají několika rozdílným režimům posuzování. V prvním případě změna podléhá posuzování vždy tehdy, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li tato uvedena /§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA/. Ve druhém případě podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení, ty změny záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a nejedná-li se o změny podle písmene a) /§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA/.

133. Nejvyšší správní soud v návaznosti na rozsudek SDEU již vyložil, že prodloužení doby provozování skládky nemůže obstát jako změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení. To znamená dvojí: nejde o podstatnou změnu zařízení ve smyslu celého § 2 písm. i) /včetně bodu 1/ zákona o IPPC a nemůže jít rovněž o změnu integrovaného povolení záměru, která by podléhala režimu navazujícího řízení z hlediska podstatnosti změny zařízení.
134. Na tomto místě městský soud připomíná, že v projednávané věci z hlediska pojetí podstatnosti změny integrovaného povolení již není nutno zkoumat, zda může mít změna zařízení nepříznivé účinky na životní prostředí, zda jsou významné, či se s nimi dříve v povolení činnosti počítalo, stejně tak není prostor zkoumat, zda samotná změna znamená dosažení prahových hodnot v příloze I zákona (odst. 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu). To proto, že dle Soudního dvora EU je třeba, aby pro podstatnost změny byly současně splněny dvě podmínky – změna zařízení je podstatná tehdy, jde-li o změnu v povaze, funkci či rozsahu a současně má-li významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Pokud změna může mít významný nepříznivý účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí, nestačí to ještě k tomu, aby se jednalo o podstatnou změnu ve smyslu směrnice. Jelikož v případě prodloužení doby skládkování nepředstavuje změnu v povaze, funkci či rozsahu zařízení, není třeba zkoumat druhou podmínku, tj. zda může mít změna zařízení významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí (odst. 36 – 38 rozsudku NSS).
135. Z uvedeného dle názoru městského soudu vyplývá, že podstatná změna záměru dle zákona o IPPC bude vždy podléhat režimu navazujícího řízení, neboť bude splněno to, že může přinést nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí a tím bude splněna i podmínka, že takový záměr resp. jeho změna podléhá posuzování dle § 4 odst. 1 písm. a) či b) zákona o EIA, čímž bude splněna podmínka navazujícího řízení dle § 3 písm. g) a násl. zákona o EIA.
136. Platí však také to, že zákon o EIA k tomu, aby záměr resp. jeho změna podléhala režimu posuzování vlivů, vyžaduje v některých případech toliko možný negativní vliv na životní prostředí, aniž by bylo nutné současně zkoumat, zda šlo o podstatnou změnu zařízení dle zákona o integrované prevenci (záměru dle zákona o EIA). V případech dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA totiž může být režimu posuzování vlivů podřízena změna záměru i z jiných, než v zákoně vyjmenovaných důvodů. V ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA je totiž jen demonstrativně uvedený výčet změn záměru, které mohou podléhat posouzení vlivů (srov. též KOCOUREK, Tomáš. § 4 [Předmět posuzování vlivů záměru na životní prostředí]. In: BAHÝLOVÁ, Lenka, KOCOUREK, Tomáš, VOMÁČKA, Vojtěch. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 26, marg. č. 30.). Připouští se tedy posouzení i jiných změn záměru než jsou tam vyjmenované změny záměru spočívající v kapacitě, rozsahu, změny technologií, řízení provozu či způsobu užívání. V případě prodloužení doby skládky jakožto nepodstatné změny zařízení/záměru podle názoru městského soudu i tak v principu může jít o změnu podléhající posuzování vlivů z důvodu možného významného negativního vlivu na životní prostředí.
137. Při výkladu pojmu „významný negativní vliv“ je vodítkem § 7 odst. 3 věta první zákona o posuzování vlivů, podle kterého se zahajuje zjišťovací řízení na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Z obsahu přílohy č. 2 body I. - III. ve spojení s § 2 větou první zákona o posuzování vlivů pak lze dovodit, že významným vlivem bude mimo jiné vliv, který je způsobilý s vyšší než nízkou

pravděpodobností ovlivnit, resp. ohrozit významným způsobem vlivy na obyvatelstvo a veřejné zdraví zahrnující faktory jako např. ochranu půdy, vody, ovzduší aj.

138. Žalobci v bodu 9 odvolání vyjmenovali, že prodloužení skládkování dle jejich názoru přinese následující negativní vlivy na životní prostředí: zvýšená prašnost při pohybu vozidel po skládce i ze skládky samotné, zvýšená hlučnost z provozu skládky i ze souvisejícího pohybu vozidel, zvýšený výskyt zápachu, pokud není celá část definitivně uzavřena, zvýšený výskyt ptactva a s tím spojené vyšší riziko šíření chorob, vyšší riziko případného požáru v otevřené sekci, trvající riziko výskytu radioaktivních látek v okolí, větší pravděpodobnost znečišťování okolí skládky za silného větru a úletů odpadů z dopravních prostředků, monitoring v letech 2004-2009 upozorňoval na zvýšené množství chloru v podzemních vodách a niklu a arzenu v ovzduší. Prodloužením provozu hrozí další zvyšování úrovně znečištění těmito látkami. Žalobci citovali rovněž část zprávy o zdravotních rizicích z ukládání komunálního odpadu na skládce (řízení EIA k rozšíření II. etapy skládky o 26. sekci z ledna 2008), jejíž podstata spočívá ve vyličení zdravotních rizik ukládání komunálního odpadu.
139. Ve shodě s žalobci městský soud, Nejvyšší správní soud a taktéž generální advokátka ve svém stanovisku (body 50-51) ve věci C-43/21 tyto faktory spojené s prodloužením „života“ Skládky obecně nepominuli a poukázali na to, že prodloužení doby skládky skutečně přináší do životního prostředí negativní vlivy (event. prodlužují jejich účinky).
140. Prvotní pro osud řízení je pak to, aby se příslušný správní úřad – zde ministerstvo životního prostředí – relevantně zabýval tím, zda taková změna Skládky, jež je z hlediska pojetí zákona o IPPC možná nepodstatná, přesto může mít významný negativní vliv na životní prostředí.
141. Správní spis k hodnocení vlivu prodloužení skládky na životní prostředí obsahuje následující podklady.
142. Právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení dne 5. 11. 2015 oznámil orgánu příslušnému ke změně integrovaného povolení změnu zařízení (Magistrátu hlavního města Prahy). V návaznosti na předchozí výzvu ze dne 5. 5. 2015 tato osoba jako přílohu avizovala výsledek posouzení dle § 3 písm. g) zákona o EIA. Avšak správní spis k tomu žádnou takovou přílohu neobsahuje. Pouze na straně 3 oznámení osoba zúčastněná na řízení uvedla, že *„předložená změna nevyžaduje vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů (např. zákon 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu...), které povoluje umístění nebo provedení – stavba byla již umístěna a realizována a jsou splněny podmínky vydaného ÚR a SP, a nedochází k významné změně záměru posuzovaného podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Záměr byl posuzování ve dvou krocích bezprostředně na sebe navazujících a MŽP následně vydalo dvě souhlasná stanoviska, první pod č. j. NM700/778/1180/OPVŽP/01 ze dne 9. 4. 2001 a druhé pod č. j. 27702/ENV/08 ze dne 10. 3. 2008.“* Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že podala žádost příslušnému orgánu v souladu s § 9a odst. 4 zákona o EIA a bude-li tento orgán reagovat, předloží ji Magistrátu hlavního města Prahy.
143. Dále osoba zúčastněná předložila výklad Ministerstva životního prostředí, zda u nepodstatné změny integrovaného povolení postupuje v souladu s § 3 písm. g) zákona o EIA. Z obsahu této odpovědi (ze dne 10. 9. 2015, č. j. 57546/ENV/15) vyplývá, že ministerstvo životního prostředí vycházelo ze svého metodického pokynu. To rozlišilo, že řízení o změně integrovaného povolení není navazujícím řízením, to jak v případech pro

záměr, jehož povoloovací proces ještě nebyl ukončen, tak i pro ukončený povoloovací proces. Ministerstvo životního prostředí poukázalo na to, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. n) zákona o IPPC (náležitosti žádosti, mj. závazné stanovisko EIA) se vztahují pouze na řízení o vydání integrovaného povolení a na řízení o změně integrovaného povolení z důvodu podstatné změny zařízení.

144. Později orgán odpadového hospodářství (Magistrát hlavního města Prahy) k žádosti orgánu příslušného ke změně integrovaného povolení ve smyslu § 19a odst. 4 zákona o IPPC dne 9. 12. 2015 pod sp. zn. S-MHMP 2103577/2015 OCP, č.j. MHMP 2103577/2015/VIII/Raz, jen stručně uvedl, že nemá námitek k navrhované změně – prodloužení planosti provozního řádu A1 „*sklárky odpadů S-003 se sektorem S-001 Ďáblice*“.
145. Následně osoba zúčastněná na řízení předložila v řízení další vyjádření Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované ze dne 11. 12. 2015, č. j. 78621/ENV/15.
146. Z jeho obsahu není na první pohled patrná forma a závaznost tohoto vyjádření. Vyjádření odkazuje jen na to, že ministerstvo životního prostředí bylo požádáno a vydání závazného stanoviska podle § 9a odst. 4 a 5 zákona EIA. Dle městského soudu však toto vyjádření náležitosti závazného stanoviska dle přílohy 6 zákona o EIA zjevně nesplňuje.
147. Vyjádření se sestává z celkem 3 stran. Úvodem definuje předmětný záměr, včetně dosavadních posouzení v rámci procesu EIA v roce 2001 a v roce 2008. Dále uvádí, že z hlediska problematiky integrované prevence by mělo být prvním úkonem povolujícího úřadu posouzení, zda je navržená změna podstatná, přičemž od toho se odvíjí další kroky. Ministerstvo nastiňuje další procesní postup pro oba případy. V případě, kdy půjde o podstatnou změnu, jednalo by se o navazující řízení s potřebou ověření souladu se stanoviskem EIA. Pokud půjde o nepodstatnou změnu, nejednalo by se o navazující řízení, ministerstvo by hodnotilo jen to, zda se jedná o významnou změnu, která by měla být podrobena zjišťovacímu řízení. Na konečné str. 3 vyjádření, v posledním odstavci, je pak konstatováno, že: „*MŽP, OPVIP se podrobně zabývalo všemi předloženými podklady a vzhledem k tomu, že dojde pouze k prodloužení doby ukládání odpadů na sklárku o 2 roky, dospělo MŽP, OPVIP k závěru, že se nejedná o změnu záměru, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví.*“
148. Vyjádření ministerstva životního prostředí tedy samo připouští, že i nepodstatná změna záměru může podléhat posuzování vlivů na životní prostředí, stanoví-li se to ve zjišťovacím řízení.
149. Dle § 7 odst. 2 zákona o EIA u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až f) je cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a zda bude posuzován podle tohoto zákona. Výstup zjišťovacího řízení může být dvojitý: i) buďto záměr posuzování vlivů podléhá, pak vydá příslušný orgán odůvodněný písemný závěr (§ 7 odst. 5 zákona o EIA), ii) nepodléhá – li dle výsledků zjišťovacího řízení záměr posuzování vlivů, vydá o tom příslušný orgán rozhodnutí.
150. Správní spis tedy obsahuje podklad o tom, že osoba zúčastněná na řízení požádala příslušný orgán – ministerstvo životního prostředí - podle § 9a odst. 4 a 5 zákona o EIA o vydání závazného stanoviska. Dostalo se jí vyjádření příslušného orgánu - ministerstva životního

prostředí. Z něj vyplývá, že ministerstvo a) zjevně neshledalo důvod provádět zjišťovací řízení a že ve finále bylo toho názoru, že b) změna záměru nemůže mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví.

151. Otázkou je povaha tohoto vyjádření. To nesplňuje náležitosti závazného stanoviska dle § 9a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Takové stanovisko je totiž až výstupem posuzování vlivů na životní prostředí a podkladem pro navazující řízení a musí mu tedy předcházet proces posuzování vlivů na životní prostředí. To v této věci provedeno zjevně nebylo. Toto vyjádření není ani výstupem ze zjišťovacího řízení (§ 7 odst. 5, 6 zákona o EIA), neboť zjišťovací řízení zde taktéž nebylo provedeno, což z vyjádření vyplývá. Dle obsahu se nejedná ani o výsledek předběžného projednání dle § 15 zákona o EIA, neboť obsah tohoto vyjádření nespočívá v projednání záměru Skládky ani v dalších doporučeních.
152. Městský soud je názoru, že vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2015 je vyjádřením dle § 23 odst. 3 zákona o EIA. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudcích dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019 – 70 a ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 150/2019 – 37, vyložil, že dle § 23 odst. 3 zákona EIA platí, že „v případě důvodných pochybností oznamovatele o zařazení záměru podle § 4 odst. 1 (tétož zákona), popřípadě o příslušném úřadu nebo o rozsahu dotčeného území, vydá ministerstvo na žádost oznamovatele vyjádření (...)“; dle odst. 4 pak toto vyjádření vydá orgán kraje, pakliže nejde o případy vyhrazené ministerstvu. Výsledný „akt, do něhož příslušný úřad vtělí svůj závěr, že oznámený záměr či změna záměru nespádá pod předmět posuzování podle § 4 odst. 1 zákona o EIA, není výsledkem žádného řízení, v němž by účastníci uplatňovali svá stanoviska, na něž by byl správní orgán povinen reagovat. Správní orgán jím v podstatě jen odpovídá na dotaz oznamovatele, zda jeho záměr bude podléhat zjišťovacímu řízení, či nikoliv. Pokud úřad dospěje k negativnímu závěru, implicitně je v něm obsažena odborná úvaha o tom, že žádné významné negativní vlivy záměru na životní prostředí neshledal.“ Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „významný negativní vliv změny záměru tedy nemusí být na první pohled vyloučen a oznamovatel může mít ze svého laického hlediska důvodné pochybnosti o tom, zda záměr spadá do působnosti zákona o EIA. Pokud však správní orgán na rozdíl od něj získá již z oznámení záměru podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA dostatek informací k tomu, aby odborně posoudil, že záměr významný negativní vliv na životní prostředí mít nemůže, sdělí to oznamovateli formou vyjádření a zjišťovací řízení vůbec nezahajuje“. Jedná se o vyjádření povahou dle části čtvrté správního řádu, nejedná se o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. ani dle části druhé správního řádu, nejedná se o úvahu v probíhajícím zjišťovacím řízení. Ochrany se lze domoci v soudním řízení proti konečnému rozhodnutí. (blíže viz odst. 22 - 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 150/2019 – 37). Dřívější judikatura vyložila, že vyjádření Ministerstva životního prostředí podle § 23 odst. 3 zákona o EIA není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., lze jej však přezkoumat jako jiný úkon správního orgánu, který byl závazným podkladem pro konečné správní rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 As 38/2007-81).
153. Oba správní orgány opřely svá rozhodnutí právě mj. o toto vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2015, č. j. 78621/ENV/15.
154. Z předmětného vyjádření podle názoru městského soudu není vůbec patrné, jaké podklady k záměru ministerstvo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení vlastně posuzovalo a na základě jakých konkrétních skutečností dospělo k tomu, že prodloužení doby ukládání

odpadů na Skládku o 2 roky nemůže mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví, jinými slovy uvedené vyjádření neuvádí pro své závěry žádné argumenty či podklady. Toto vyjádření podle názoru městského soudu samo o sobě nebylo pro prvostupňové rozhodnutí přesvědčivým podkladem pro závěr o absenci významných negativních vlivů na životní prostředí.

155. Městský soud nicméně musí přisvědčit tomu, že alespoň ve vztahu ke zkoumání podmínek pro vedení navazujícího řízení z hlediska vlivů na životní prostředí (tj. nikoliv z hlediska podstatnosti změny Skládky) výše uvedené úvahy z vyjádření ministerstva doplnily oba správní orgány. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že změna integrovaného povolení není navazující řízení. Prodloužení doby skládkování je sice změnou v užívání zařízení, ale nemůže mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Vycházel z toho, že snížením ročního množství odpadu přijímaného na Skládku se snižuje intenzita ukládání odpadu, což vede ke snížení množství využívaného technického vybavení, čímž se snižuje negativní vliv Skládky na životní prostředí, vztažený na jednotku času.
156. Žalovaný k odvolacím námitkám žalobců v napadeném rozhodnutí uvedl, že shodnou podmínkou podstatnosti změny zařízení i potřebou posouzení vlivů je významný negativní vliv na životní prostředí. Vždy by změna, která vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí, měla naplňovat definici podstatné změny z hlediska zákona o integrované prevenci. Žalovaný je dále názoru, že pokud by § 7 odst. 2 zákona o EIA (zjišťovací řízení) bylo speciální vůči zákonu o integrované prevenci, ztratil by smysl § 19a odst. 3 zákona o integrované prevenci (týká se posouzení příslušným orgánem, zda se jedná o podstatnou změnu zařízení). Rovněž poukázal na to, že dle § 19a odst. 4 zákona o integrované prevenci si příslušný úřad vyžádá vyjádření, které má být zasláno do 15 dní, oproti tomu se dle § 7 odst. 5 zákona o EIA se zjišťovací řízení dokončí o 45 dnů, vydává se event. rozhodnutí dle § 7 odst. 6 cit. zákona, proti němuž je možné podat žalobu. To podle žalovaného dokládá, že se nejedná o postup slučitelný s pravidly řízení o nikoliv podstatné změně. Žalovaný znovu odkázal na stanovisko ze dne 11. 12. 2015, č. j. 78621/ENV/15, podle něhož se nejedná o změnu záměru, která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví.
157. Žalovaný se poté neztotožnil s námitkou odvolatelů, že pokud rozhodnutí MHMP ze dne 4. 12. 2015 bylo vydáno v navazujícím řízení o změně stavby, že by navazujícím řízením mělo být i o změně integrovaného povolení. Podle žalovaného při změně stavby skládky může dojít k významným odlišnostem provozu oproti těm, které byly již posouzeny, což se zobrazí i úpravě integrovaného povolení. V projednávané věci nedochází k technickým odlišnostem následného provozu oproti těm, co byly již v EIA posouzeny. Termín ukončení skládkování byl v dosavadním posouzení ponechán jako otevřený. Na jiném místě v napadeném rozhodnutí žalovaný znovu zopakoval, že podstatnou může být změna, kdy dojde k významnému nárůstu vlivů oproti dosavadnímu stavu. Prodloužením provozu však nepřibude činnost, která tu doposud nebyla, dojde spíše k utlumování činnosti. K námitkám odvolatelů o vystavení negativním jevům v dvakrát větší délce, než bylo původně uvažováno, k nezohlednění dalších záměrů v okolí majících vliv na životní prostředí (otevření tunelu Blanka, přetížení dopravou, plánování obchvatu Prahy, paralelní letecká dráha Praha Ruzyně atp.), žalovaný uvedl, že tyto cizí záměry musí respektovat existenci a výhledy ukončování skládky v Dejvicích. Vyjmenované negativní jevy spojené s prodloužením Skládky jsou podle žalovaného nekonkrétní argumentací, na skládkách se

nakládá s odpadem v zájmu ochrany životního prostředí tak, aby byla možná rizika minimalizována. Zvýšené hodnoty při monitoringu pocházely naposledy z roku 2009.

158. Oba správní orgány tedy citovanými pasážemi odůvodnění doplnily vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2015. Ve vzájemné shodě jsou toho názoru, že pouhé prodloužení Skládky nepřinese již žádné navýšení negativního vlivu na životní prostředí, naopak dojde k utlumování činnosti, přičemž nepřibude žádná činnost, která by ještě nebyla posouzena. Termín ukončení/prodloužení skládky byl ponechán jako otevřený.
159. Celkově je tedy patrné, že oba správní orgány neshledaly, že by změna Skládky, spočívající pouze v prodloužení doby jejího provozu bez dalších úprav či prací, měla přinést významný negativní vliv na životní prostředí ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o EIA. Je tedy zjevné, že se správní orgán I. stupně i žalovaný ustálili na závěru, že nebylo nezbytné provádět zjišťovací řízení, následně případně posuzovat vlivy na životní prostředí a tím ani nebyl důvod vést řízení o změně integrovaného povolení v režimu navazujícího řízení dle § 3 písm. g) a § 9b a násl. zákona o EIA.
160. Otázkou je, jak tento závěr správních orgánů ob stojí.
161. Generální advokátka Juliane Kokott ve stanovisku ze dne 27. 1. 2022, k nynější věci C-43/21, shrnula, že judikatura Soudního dvora ke směrnici EIA (2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí) v případě prodloužení povolení pro používání existující infrastruktury, která nevyžadovala žádné další práce, například při povolení k provozu letiště (rozsudek C-275/09 ze dne 17. 3. 2011, *Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další*) nebo skládky odpadu (rozsudek C-121/11 ze dne 19. 4. 2012, *Pro-Braine a další*) posouzení vlivů na životní prostředí za účasti veřejnosti nepožadoval (též rozsudek ve věci C-411/17 ze dne 29. 7. 2019, *Inter Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen*).
162. Rovněž s odkazem na související judikaturu se směrnicí EIA zdůraznila, že pokud již byly určité vlivy na životní prostředí v souvislosti s tímto povolením předmětem posouzení vlivů na životní prostředí, není v zásadě nezbytné zopakovat toto posouzení při pozdějším prodloužení tohoto povolení (rozsudky C-295/10 ze dne 22. 9. 2011, *Genovaite Valčiukiene*, C-473/14 ze dne 10. 9. 2015, *Dimos Kropias Attikis*). Pokud naopak bylo v případě dřívějšího povolení požadované posouzení opomenuto, může být nezbytné provést toto posouzení při pozdějším povolení bez ohledu na to, zda toto pozdější povolení, posuzované samostatně, vyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí (rozsudek C-275/09 ze dne 17. 3. 2011, *Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další*). Výboru pro dohled nad dodržováním Aarhuské úmluvy rovněž vychází z toho, zda veřejnost byla při původní účasti informována o možných prodlouženích povolení v budoucnu, a zda tedy měla možnost se vyjádřit k souvisejícím dopadům na životní prostředí (zjištění a doporučení ze dne 19. 8. 2019, *Cummins v. Irsko* (ACCC/C/2013/107)).
163. Městský soud v dalším vyšel z obsahu správního spisu. Jeho součástí je kromě předmětného integrovaného povolení ve znění po 13. změně taktéž předchozí rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy o 2. změně integrovaného povolení ze dne 15. 4. 2009, č. j. S-MHMP-761847/2008/OOP-VIII-135/R-12/09/Hor. To se týkalo povolení sekce 26 skládky s tím, že předpokládaná životnost rozšíření skládky bude 9 měsíců až 1 rok, ukončení rekultivace do konce roku 2014. Řízení bylo vedeno jako o podstatné změně integrovaného povolení. Součástí odůvodnění je obsah závazného stanoviska ministerstva životního prostředí ze dne 10. 3. 2008, č. j. 27702/ENV/08 o posouzení vlivů na životní

prostředí, obsahující vypořádání mj. i nynějších námitek obou žalobců pod č. 6 (měření hluku), 7, 21, 36, 37 (požární ochrana), 12, 28 (prašnost, zápach), 22 (úlety částí skládky), 30, 31 (monitoring ovzduší a vody). Součástí bylo již tehdy i vypořádání připomínek účastníků (mj. obou žalobců) k oblastem: monitoring ovzduší, havarijní připravenost, požadavek na ochranu při silném větru, pohyb prostředků po skládce, prašnost, zápach. Součástí vypořádání připomínek je i ujištění provozovatele, že termín ukončení a rekultivace sektoru 26 skládky je rok 2014 a jedná se o konečný termín, nicméně je možné jej posunout v návaznosti na návoz skládky.

164. Předmětné integrované povolení ve znění 13. změny ve výroku II. rovněž závazně stanovuje řadu podmínek pro provoz zařízení. Předmětem těchto podmínek je ochrana životního prostředí, zdraví, vody, ovzduší, prevence vzniku havárií atp. Dílem jsou tyto podmínky vyjmenované přímo ve výrokové části povolení, dílem formou odkazu na příslušné části Provozního řádu skládky. Městský soud z provozního řádu, který obsahuje podmínky provozu Skládky i v rozsahu 26. sekce, založeného ve správním spise žalovaného, ověřil následující.

165. Pokud žalobci namítali zvýšenou prašnost při pohybu vozidel po skládce i ze skládky samotné – pamatuje na to např. podmínka 4.1.5, podmínka 5.4 integrovaného povolení a provozní řád např. na str. 12 a 13. Pokud namítali zvýšenou hlučnost z provozu skládky i ze souvisejícího pohybu vozidel, pamatuje na to podmínka 1.4 integrovaného povolení stanovující povinnost dodržet hlukové limity. K namítanému zvýšenému výskytu zápachu, pokud není celá část definitivně uzavřena, odkazuje provozní řád na bod 3.6.2, kde je řešena konstrukce skládky a obecně i další části provozního řádu, které se zabývají skladněním, hutněním, denní skryvkou završenou inertním materiálem a zakrýváním tělesa Skládky. K námitce zvýšeného výskytu ptactva a s tím spojené vyššího rizika šíření chorob – provozní řád pamatuje na plašení ptáků dle bodu 3.13., kde jsou řešeny i deratizační prostředky. Proti vyššímu riziku případného požáru v otevřené sekci – zde existuje podmínka č. 7 integrovaného povolení, 3.16.2 provozního řádu, obecně jsou předpokládána řešení havarijních situací v bodu 3.16. provozního řádu. K námitce trvajících rizik výskytu radioaktivních látek v okolí – seznam ukládaných odpadů v příloze provozního řádu nepředpokládá ukládání radioaktivního odpadu, v případě nálezu takové látky je povinnost přijmout opatření dle 3.16.6 provozního řádu. Namítli-li žalobci větší pravděpodobnost znečišťování okolí skládky za silného větru a úletů odpadů z dopravních prostředků – toto riziko snižuje podmínka 4.1.5 integrovaného povolení a bod 3.10 provozního řádu. Odkaz žalobců na monitoring v letech 2004-2009, který upozorňoval na zvýšené množství chloru v podzemních vodách a niklu a arzenu v ovzduší – jak integrované povolení (bod 4, 9), tak především provozní řád stanovuje řadu opatření a monitoringu k ochraně ovzduší, půdy, podzemních a povrchových vod - bod 9.1 a 9.2. integrovaného povolení, provozní řád např. bod 2.2.4, bod 3.9.2, bod 5. Totéž platí i pro posouzení dalších rizik spojených s komunálním odpadem, která žalobci uvedli v bodu 9 odvolání - uvolňování mikroorganismů a bioaerosolů do ovzduší.

166. Od doby 2. změny integrovaného povolení až k 13. změně integrovaného povolení sice doznal zásadní změny závazek provozovatele k sekci 26 - provést „*rekultivaci sekce 26 do konce roku 2014*“ (2. změna) k závazku „*ukončení skládkování do 31. 12. 2017*“ (13. změna). Z uvedeného však také vyplývá, že v zásadě všechny žalobci v odvolání namítané vlivy na životní prostředí sekce 26 byly již dříve před 13. změnou integrovaného povolení zjištěny

v procesu EIA v rámci 2. změny a zohledněny a v povolení byly stanoveny tomu odpovídající podmínky a opatření k jejich eliminaci.

167. Městský soud dodává, že by očekával, že v rámci vyhodnocení, jaký vliv na životní prostředí (a veřejné zdraví) přinese prodloužení skládky, ministerstvo alespoň shrne aktuální stav v místě a vyjádří se k tomu, zda nastavené podmínky a opatření eliminují dostatečně negativní vlivy na životní prostředí. Vyjádření ze dne 11. 12. 2015 a následně prvostupňové i napadené rozhodnutí však takové vyhodnocení ani náznakem neobsahují. Z toho lze jen dovozovat, že ministerstvo žádné zásadní negativní poznatky o provozu Skládky nemělo (dle bodu 4.9.2 provozního řádu je uvažováno s oprávněnými kontrolními orgány veřejné správy – mj. Magistrát hlavního města Prahy, ČIŽP aj., část 5 předpokládá monitoring Skládky) a i proto implicitně neshledalo, že by samo prodloužení mělo přinést významné negativní vlivy na životní prostředí a veřejné zdraví. Proti aktuální faktické (ne)funkčnosti a neefektivitě podmínek a opatření stanovených k provozu Skládky však ani žalobci v odvolání nic konkrétního neuvedli, nezpochybnili tak citované závěry obou správních orgánů. Nevznikla zde tedy potřeba nově posoudit některý z vlivů na životní prostředí.
168. Za těchto okolností proto i s ohledem na závěry judikatury Soudního dvora ob stojí podle názoru městského soudu konečná úvaha správních orgánů, že samotné prodloužení záměru Skládky nepřinese negativní vliv na životní prostředí, který by nebyl již posouzen. Prodloužení v čase samo o sobě v tomto případě neznamená, že by změna záměru Skládky přinášela zásadní změnu (která ještě nebyla posouzena), která by měla být posuzována dle zákona o EIA. Nebylo tedy nezbytné provádět zjišťovací řízení ke zjištění, zda je třeba posuzování vlivů. Řízení o této změně integrovaného povolení tedy správně nebylo vedeno v režimu navazujícího řízení a tím žalobcům nesvědčilo postavení dle § 9c odst. 3 zákona o EIA.
169. Na tomto závěru nic nemění ani odkaz žalobců na Úmluvu OSN/EHS o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „Aarhuská úmluva“) dne 25. června 1998.
170. Úvodem je třeba konstatovat, že záměr dotčený v původním řízení spadá do působnosti Aarhuské úmluvy (viz Příloha I odst. 5 Úmluvy). Nejvyšší správní soud setrvale vykládá, že Aarhuská úmluva není přímo aplikovatelná (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2007, čj. 2 As 12/2006-111, ze dne 23. 6. 2021, č. j. 10 As 36/2021 – 77). Směrnice EIA (body 19 a 20 odůvodnění) i směrnice o průmyslových emisích (bod 27 odůvodnění) poté provádí čl. 6 a 9 této smlouvy (účast veřejnosti na rozhodování o specifických činnostech a zajištění právní ochrany) – též viz VOMÁČKA, Vojtěch. § 9b [Základní skutečnosti]. In: BAHÝLOVÁ, Lenka, KOCOUREK, Tomáš, VOMÁČKA, Vojtěch. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 89, marg. č. 83–84.
171. Článek 11 směrnice EIA ukládá členským státům zajistit, aby v souladu s příslušnými předpisy vnitrostátního práva příslušníci dotčené veřejnosti, měli možnost dosáhnout přezkoumání soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným zákonem a mohli tak napadat hmotnou nebo procesní zákonnost jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podléhajících ustanovením o účasti veřejnosti obsaženým v této směrnici. Tento požadavek provádí v českém právním řádu mj. § 9c zákona o EIA, §9b zákona o EIA upravuje zpřístupňování informací v navazujícím řízení (čl. 6 odst. 2 Aarhuské úmluvy, čl. 6 odst. 2 směrnice EIA). Pakliže ale záměr posuzování vlivů na životní prostředí vůbec

nepodléhá, je i v souladu s požadavky Směrnice, pokud se řízení o jeho změnách, které nemají významný negativní vliv na životní prostředí, dotčená veřejnost neúčastnila.

172. Obdobně, pokud směrnice o průmyslových emisích předpokládá v článku 24 a 25 účast veřejnosti na povolovacím řízení a právní ochraně jen o podstatných změnách zařízení /srov. článek 24 odst. 1 písm. b) směrnice/, jsou tedy v souladu se směrnicí ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC, tj. že se za okolností v této věci neúčastní veřejnost řízení o nepodstatné změně integrovaného povolení spočívající v pouhém prodloužení platnosti Skládky.
173. Městský soud proto nepřisvědčil ani třetímu žalobnímu bodu – je názoru, že sice i řízení o nepodstatné změně integrovaného povolení v principu může podléhat zjišťovacímu řízení a následně procesu posuzování vlivů na životní prostředí. V projednávané věci však zůstal nezpochybněn závěr správních orgánů, že prodloužení záměru Skládky nemá negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví.

Čtvrtý žalobní bod

174. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce 2) pro případ, že by se v případě 13. změny integrovaného povolení nejednalo o podstatnou změnu, namítl nesprávnost závěru správních orgánů, že ZOPK nemůže být složkovým předpisem, ze kterého by na základě ustanovení § 19a odst. 4 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 2 zákona o IPPC vyplývalo účastenství žalobce 2).
175. Podle § 19a odst. 4 zákona o IPPC věty první platí, že „*nejedná-li se podle závěru úřadu o podstatnou změnu zařízení, jsou účastníky řízení o změně integrovaného povolení zahájeného podle odstavce 2 nebo 3 subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) a v § 7 odst. 2.*“
176. Podle § 7 odst. 2 zákona o IPPC v rozhodném znění platilo, že „*za účastníka řízení se považuje také ten, kdo by jím byl podle zvláštních právních předpisů, není-li již jeho postavení účastníka vymezeno v odstavci 1.*“
177. Ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC bylo do tohoto zákona doplněno novelou provedenou zákonem č. 69/2013 Sb. Ze zvláštní části důvodové zprávy k novelizaci ustanovení § 19a zákona o IPPC vyplývá, že: „*[c]o se týče nově vymezeného okruhu účastníků změnového řízení o jiné než podstatné změně podle § 19a odst. 4, cílem je, aby s ohledem na povahu řízení nebyl zbytečně široký a aby současně nebyl užší, než kdyby stejná věc byla projednávána ve složkovém režimu. Proto se navrhuje, aby účastníky řízení byly subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b), tj. provozovatel zařízení a vlastník zařízení, není-li provozovatelem zařízení. Postavení účastníků řízení bude náležet též subjektům uvedeným v § 7 odst. 2, tj. subjektům, které by jinak byly účastníky řízení o vydání rozhodnutí podle složkových předpisů, které se nahrazuje integrovaným povolením.*“ (podtržení doplněno městským soudem).
178. Z důvodové zprávy vyplývá, že účelem ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC je zajistit účastenství subjektům, které by byly účastníky v samostatném řízení o vydání správního aktu podle zvláštního právního předpisu, který je v konkrétním případě nahrazován integrovaným povolením. Takovým zvláštním právním předpisem tedy může být jen takový předpis, který obsahuje zvláštní úpravu účastenství právě pro ten typ řízení, ve kterém by byl vydán správní akt, který je však nahrazen integrovaným povolením.

179. Žalobce 2) je spolkem, jemuž ustanovení § 70 ZOPK přiznává následující oprávnění:

- „(1) Ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů.
- (2) Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“) je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.
- (3) Občanské sdružení je oprávněno za podmínky a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

180. Z ustanovení § 70 ZOPK tedy obecně vyplývá oprávnění k účasti veřejnosti při rozhodování v řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Totožný účel, tj. zajištění účasti veřejnosti, plní v rámci zákona o IPPC již ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o IPPC, jehož použití je však pro řízení o nepodstatné změně vyloučeno, a to ustanovením § 19a odst. 4 zákona o IPPC. Městský soud tedy považuje za zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo nepřipustit účast veřejnosti v řízení o nepodstatné změně integrovaného povolení.

181. Připuštění účasti spolku v řízení o nepodstatné změně na základě ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC by tak bylo v rozporu se zřejmým úmyslem zákonodárce nepřipustit do řízení o nepodstatné změně subjekty vymezené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o IPPC, jak vyplývá z ustanovení § 19a odst. 4 zákona o IPPC *a contrario*, a vedlo by tak k obcházení posledně uvedeného ustanovení.

182. Výše uvedené podle městského soudu jistě nevylučuje, aby zvláštním právním předpisem ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 zákona o IPPC byl i ZOPK - ostatně vymezení pojmu složkové předpisy je čistě doktrinální, závazná definice, které předpisy jsou složkové, neexistuje a poznámky pod čarou, o něž se ve své argumentaci opírá žalobce 2) i žalovaný v napadeném rozhodnutí, nejsou závazné – k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98/. To by však platilo za toho předpokladu, že v konkrétním řízení o nepodstatné změně by byl nahrazován správní akt jinak vydávaný v řízení podle ZOPK – z napadeného ani z prvostupňového rozhodnutí však nevyplyvá, jaký správní akt z režimu ZOPK by měl být v řízení o nepodstatné změně integrovaného povolení nahrazován a městský soud tuto skutečnost nezjistil ani *ex officio*. Ani žalobci však nepoukazují na to, že (a jaký) správní akt podle ZOPK by měl být nahrazován v řízení o nepodstatné změně integrovaného povolení.

183. V nynější procesní situaci je městský soud toho názoru, že žalobci 2) pro případ, že by mělo být vedeno řízení o nepodstatné změně integrovaného povolení, účastenství podle § 7 odst. 2 zákona o IPPC nepřísluší.
184. Uvedené podle názoru městského soudu koresponduje i s pojetím podstatné změny v ustanovení § 2 písm. i) zákona o IPPC; pokud se totiž v řízení o změně jedná o takovou změnu, která nemůže mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí, sama o sobě nedosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k zákonu o IPPC a nesplňuje ani body 2. a 3. definice podstatné změny, není nutné trvat na zajištění účasti veřejnosti.
185. Z výše vyložených důvodů se městský soud s tímto žalobním bodem neztotožnil.

Pátý žalobní bod

186. V pátém žalobním bodu žalobci namítli vadu výroku napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný ve výroku neuvedl, že se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje.
187. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zamítl odvolání žalobců jako nepřípustné podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu. Podle jeho věty první uvedeného ustanovení platí, že: „[o]požděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.“
188. Z rozsudku NSS ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 – 32 vyplývá, že: „rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu).“ Žalovaný tedy podle městského soudu nepochybil, když zároveň se zamítnutím odvolání žalobců pro nepřípustnost nekonstatoval potvrzení prvostupňového rozhodnutí, neboť tento procesní postup ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu neumožňuje. Pátý žalobní bod není důvodný.

Šestý žalobní bod

189. V šestém žalobním bodu žalobci namítli, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci pro ochranu veřejného zájmu (zájem na ochraně životního prostředí a zdraví občanů), a to v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu.
190. Ze žaloby nelze zjistit, v čem konkrétně žalobci shledali nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, tj. jaké konkrétní skutečnosti správní orgány podle žalobců opomněly či v jakém směru měly podle žalobců podrobněji zjistit skutkový stav věci.
191. Městský soud předesílá, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 konstatoval, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ Městský soud proto k přezkumu takto uplatněného žalobních

bodů přistoupil toliko v tom rozsahu, v jakém je povinen se zabývat vadami napadeného rozhodnutí *ex officio* /srov. § 76 odst. 1 písm. a) – c) s. ř. s./.

192. Správní spis obsahuje (mimo prvostupňové a napadené rozhodnutí) následující podklady:

- žádost ze dne 5. 10. 2015 a vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 10. 9. 2015, č. j. 57546/ENV/15, 1151/410/15 (o tom, že toto řízení není navazujícím řízením),
- textový a grafický přehled čísel sekcí a ploch skládky 1-21, které jsou již rekultivovány a nebude zde již ukládán odpad,
- textový a grafický přehled dosud nezrekultivované plochy skládky (plochy 22-26 pro ukládání odpadu),
- podklady ke stanovení zbývajících kapacity skládky ke dni podání žádosti – 21. Geodetické zaměření ze dne 16. 6. 2015, společnosti Pyöry Enviroment, a.s.; vypovídá o zaměření současného stavu skládky, vytvoření digitální modelu skládky, výpočet zbývajících objemu od posledního měření včetně zohlednění výškově převýšené kopule, výpočet přírůstku objemu zaplnění skládky od posledního měření,
- 16. geodetické zaměření ze dne 6. 12. 2013, 19. geodetické zaměření ze dne 10. 12. 2014, společnosti Pyöry Enviroment, a.s.;
- vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 9. 12. 2015, č. j. S-MHMP 2103577/2015 OCP
- vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2015, č. j. 78621/ENV/15
- Provozní řád A1 „Skládky odpadů S-003 se sektorem S-001 Ďáblice“ schválený rozhodnutím ze dne 3. 10. 2013
- dodatek č. 2 z listopadu 2015 k provoznímu řádu A1 „Skládky odpadů S-003 se sektorem S-001 Ďáblice“ se změnou bodů 1.1.11 (Údaj o časovém omezení platnosti provozního řádu), 2.2.1.(výstavba skládky), 2.3.2 (vymezení odpadů, používaných jako technologický materiál na zajištění skládky) a přílohami č. 15 a, b, c – schéma tvoření hrázek.
- Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 4. 2009, č. j. S-MHMP-761847/2008/OOP-VIII-135/R-12/09/Hor o 2. změně integrovaného povolení navazující na proces EIA v důsledku rozšíření stávající skládky o sektor 26

193. Uvedené podklady vypovídají o stavu Skládky, o její kapacitě i o jejím profilu, o výsledku posuzování vlivů na životní prostředí v souvislosti s rozšířením Skládky o 26. sektor, o stanovených podmínkách a opatřeních spojených s provozem Skládky. Ze shromážděných podkladů vyplývá dostatečné spektrum skutečností o parametrech Skládky. Správní orgány byly seznámeny s integrovaným povolením, s jeho podklady a tedy s podmínkami provozu Skládky. Na základě těchto podkladů oba správní orgány byly schopny dostatečně posoudit jako předběžnou otázku v souladu s ustanovením § 19a odst. 1 a 2 zákona o IPPC, zda prodloužení platnosti integrovaného povolení Skládky s takovými parametry o další dva roky oproti předchozímu povolení, je podstatnou změnou rozsahu zařízení či ověřit závěry vyjádření ze dne 11. 12. 2015, že změna záměru nepředstavuje významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví.

194. V tomto smyslu byl tedy skutkový stav podle názoru městského soudu zjištěn dostatečně. Městský soud se s touto žalobní námitkou neztotožnil.

Sedmý žalobní bod

195. V sedmém žalobním bodu žalobci namítli, že jim správní orgán I. stupně v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost k vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
196. Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu platí, že: „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Toto právo účastníka řízení navazuje na další správním řádem předvídaná práva účastníka dle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu: oprávnění navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; právo vyjádřit v řízení své stanovisko.
197. Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (i ostatní zmíněná práva dle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu) musí být dána pouze účastníkům správního řízení. V projednávané věci však oba žalobci dle názoru městského soudu neměli být účastníky řízení ani dle zákona o IPPC a ani v režimu navazujícího řízení dle zákona o EIA, nemohli být tedy zkráceni na právech účastníka řízení.

XI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

198. Městský soud se neztotožnil se dvěma stěžejními žalobními body. Je názoru, že řízení o 13. změně integrovaného povolení Skládky nepředstavovalo podstatnou změnu. Žalobcům proto v návaznosti na § 19a odst. 4 zákona o IPPC nesvědčilo postavení účastníků řízení. Dále, vzhledem k tomu, že změna integrovaného povolení nepředstavuje změnu rozsahu Skládky a nepřinese ani žádný další negativní vliv na životní prostředí (a lidské zdraví), který by nebyl již dříve posouzen v procesu posuzování vlivů na životní prostředí, nebyl zde důvod vést řízení o této změně integrovaného povolení jako navazujícího řízení. Žalobcům proto nesvědčilo postavení účastníků řízení ani podle § 9c odst. 3 zákona o EIA. S dalšími žalobními námitkami, které směřovaly víceméně do procesního postupu správních orgánů, se městský soud rovněž neztotožnil.
199. Na základě všech shora uvedených skutečností není žaloba podle názoru městského soudu důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
200. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.
201. Žalobci nebyli ve věci procesně úspěšní, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili, proti žalovanému, který ve věci úspěch naopak měl. Žalovanému městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalovaný byl sice procesně úspěšný, městský soud ale neshledal, že by mu vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.
202. Městský soud byl v rámci rozhodování o nákladech řízení povinen rovněž rozhodnout o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům městského soudu ze dne 8. 4. 2020 a ze dne 16. 9. 2020 byla

vždy stěžovatelkou a poplatníkem soudního poplatku osoba zúčastněná na řízení, jež byla v řízení o kasačních stížnostech procesně úspěšná. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má však osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

203. Městský soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a osoba zúčastněná na řízení netvrdí a neprokazuje, že by jí nějakou povinnost uložil Nejvyšší správní soud. Městský soud v Praze poté neshledal u osoby zúčastněné na řízení žádný zvláštního zřetele hodný důvod přiznat jí náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech či jiných nákladů v řízení o žalobě. To, že v nynější právně složité věci standardním způsobem hájila svá dotčená práva, samo o sobě není zvláštního zřetele hodný důvod. Osobě zúčastněné na řízení tak městský soud náhradu nákladů řízení o žalobě či o kasační stížnosti nepřiznal (§60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 15. prosinec 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

